

บทนำ

“จะกลับกรุงเทพฯ แล้วหรือ”

คำถามของคนที่เดินมาดักหน้าทำให้ ‘เซียมซี’ หรือ บัวบูชา หญิงสาววัยยี่สิบเจ็ดปี เจ้าของใบหน้าพริ้มเพรา ดวงตากกลมโต รูปร่างผอมบาง ผิวขาวอมเหลือง เรือนผมสีน้ำตาลทองที่กำลังนั่งใส่รองเท้าแงยหน้ายิ้มเหยย

“จะตา”

“ไหนบอกจะอยู่สักสองสัปดาห์” ‘ตาจูป’ ชายวัยเจ็ดสิบกว่าปีเดินมายืนข้างประตูพร้อมผ้าขาวม้าที่พาดอยู่บนบ่า สีหน้าค่อนข้างเคร่งเครียด

“ผิดแผนนิดหน่อยนะ”

คนสูงวัยถอนหายใจ “แล้วหลานไปแก้งมาหรือยัง”

คิ้วบางขมวดเข้าหากัน เลี้ยวริมฝีปากอย่างประหม่าพร้อมกับคำหนึ่ง ที่ปรากฏในหัว ‘ช่วยแล้ว’ “ซียังไม่ว่างเลยตา”

ปีนี้เธออายุครบยี่สิบเจ็ดปี คำนวณตามปีเกิดแล้วพบว่าเป็นปีชงตามความเชื่อทางโหราศาสตร์จีน ซึ่งก่อนหน้านี้เธอก็ถกเถียงกับผู้เป็นตาที่ควมตำแหน่งมีคณาจารย์ประจำวัดในหมู่บ้าน ว่าศาสตร์แก้งนี้ไม่เกี่ยวกับศาสนา

พุทธเลย แต่ท่านก็อธิบายอย่างใจเย็นว่าอยากให้ทำเพื่อความสบายใจ เนื่องจากวันเดือนปีเกิดของเธอ ถูกทำนายมาตั้งแต่เด็กว่ามีเคราะห์หนัก เกิดวันสุริยุปราคาซึ่งเชื่อกันว่าเป็น ‘लग्न’ มากกว่าดี แถมตั้งแต่ต้นปีนี้ ยังถูกหมอดูหลายสำนักทายหักแบบไม่ว่างเว้นอีก

“อ่างุ่นอ่างุ่นนี่ตลอด”

“ก็ซีไม่ว่างจริงๆ นี่นา” บัวบุชชาหมุนตัวมายิ้มสู้ เดินเข้าไปคว่ำแขนที่เหยียว่น อิงศรัทธาอย่างออต่ออ่อน “อย่างอนเลยนะ เดี่ยวซีหาเวลาไปเองแหละ”

“งั้นก็ไปมันเสียวันนี้เลย” ชายชราใช้น้ำเสียงเด็ดขาด ดวงตาที่ทอดมองหลานสาวเต็มไปด้วยความห่วงใย

“แต่ซีต้องรีบกลับ พรุ่งนี้ต้องเข้าบริษัทแล้ว” บัวบุชชาอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ พอจบก็หางานทำต่อที่นุ่นเลย เพราะสาขาที่เรียนค่อนข้างเฉพาะด้าน ไม่เป็นที่นิยมในต่างจังหวัด และด้วยความเป็นคนรุ่นใหม่ที่ชอบความท้าทาย แสวงหางานที่ใช้ บริษัทที่ชอบ หลังจากเปลี่ยนมาสองบริษัทในระยะเวลาสี่ปีก็ได้รับการติดต่อจาก ‘I’m Pro Development’ บริษัทสตาร์ทอัพแห่งใหม่ ซึ่งสิ่งที่น่าสนใจคือเป็นหนึ่งในเครือข่ายผู้ขับเคลื่อนเศรษฐกิจอันดับต้นๆ ของไทย

หลังจากผ่านการสัมภาษณ์และเซ็นสัญญาร่วมงานพร้อมกับเพื่อนสนิทอย่าง ‘บุญธาดา’ ที่ได้รับการติดต่อเช่นกัน ก็อาศัยจังหวะที่ยังไม่ได้เริ่มงานกลับมาพักผ่อนที่บ้านเกิด แต่จู่ๆ ทางบริษัทก็โทร. มาแจ้งให้เข้าไปเริ่มงานก่อนกำหนด เนื่องจาก ‘แดนเทพ’ เจ้าของ I’m Pro Development กลับมาทำธุระที่ไทยเพียงไม่กี่วัน จึงอยากทำความรู้จักและประชุมเกี่ยวกับโปรเจกต์แรกของบริษัทก่อนเดินทางไปทำธุระที่ต่างประเทศอีกเป็นเดือนๆ แนนอนว่าในฐานะลูกจ้างไม่มีทางปฏิเสธได้ จึงต้องยกเลิกแผนพักร้อนอย่างช่วยไม่ได้

“แกขับรถสองชั่วโมงก็ถึง ยังมีเวลา”

“ตาอะ”

“ไม่ต้องมาองมาอะ ทำๆ ไปก็ได้มีอะไรเสียหาย จะได้สบายใจกัน
ทุกฝ่าย นี่แม่ชีกานดาก็ร้อนใจ โทร. มาย้ำแล้วย้ำอีก”

คนได้ฟังถึงกับถอนหายใจ มีเบื้องลึกเบื้องหลังเช่นนี้เองผู้เป็นตา
ถึงเด็ดขาด แม่ชีกานดาที่กล่าวถึงก็ไม่ใช้ใครที่ไหน แต่เป็นมารดาของเธอซึ่ง
ละทางโลกไปถือศีลภาวนาตั้งแต่สิบกว่าปีก่อนหลังจากสูญเสียสามีจาก
อุบัติเหตุทางรถยนต์

“ไว้คราวหน้าไม่ได้เหรอตตา เดี่ยวชีชวนยายเบลไปเอง” อ่างอิงถึง
เพื่อนสนิทพร้อมกันจับมือคนสูงวัยแกว่ง ออกเดินทางตอนนี่ถึงกรุงเทพฯ
ก็คงบ่ายนิตๆ การจรรยาจะยังคงตัว แต่ถ้าไปถึงช่วงหัวค่ำ มีหวังใช้
เวลามากกว่าเดิมอีกเท่าตัวแน่

“ไม่ได้ ไปพร้อมกับตานี้ละ ตาจะไปวัดพอดี”

“แต่แก้งเขาต้องแก้ที่วัดเงินไม่ใช่เหรออ” บัวบุชาโพล่งถามขณะเดิน
ลากให้เดินไปที่รถ

“วัดไทยก็ได้ อยู่ที่เจตนา”

“ฮา!”

“ขึ้นรถสิ รีบไม่ใช่เหรออ”

บัวบุชายกนาฬิกาขึ้นดูเวลาแล้วถอนหายใจ มาถึงขนาดนี้คงไม่มี
หนทางหลีกเลี่ยงยอมขึ้นไปนั่งที่เบาะหน้าให้ผู้เป็นตาพาไปวัดใกล้บ้าน แต่
ดูเหมือนเธอจะคาดการณ์ผิดไปมากโข เพราะเมื่อไปถึงไม่ใช่แค่การซื้อของ
ถวายพระแล้วให้ท่านสวดสักประโยคสองประโยค ตาฐูปกลับขอให้หลวงตา
สวดคาถายาวเหยียด ทั้งสะตะเคระห์ ทั้งต่อชะตา เสรีจึงพาไปถวาย
ผ้าคลุมศพ ถวายโลงศพ และอะไรต่อมิอะไรอีกหลายอย่าง

กว่าจะเสร็จสิ้นกระบวนการก็บ่าย ขณะเดินกลับมาที่รถยังไม่วาย้ำ
คำถามเดิมที่เอ่ยมาหลายรอบ “จะไม่แวะไปหาแม่ชีกานดาจริงๆ เหรออ” เหตุ
เพราะมารดาก็ถือศีลอยู่ที่วัดแห่งนี้ ตามประสาคนสูงวัยคงมองว่าไม่เป็นการ

ดีหากเธอไม่ไปเยี่ยมเยียน

บัวบุชาใช้ความเจ็บแทนคำตอบ เธอห่างเหินกับมารดา นับตั้งแต่ท่านละทางโลก ตอนนั้นเธอยังต้องการแม่ ตายังต้องการลูกสาว ต่อให้พยายามทำความเข้าใจขนาดไหนก็ไม่อาจเข้าใจได้ว่าเหตุใดท่านถึงเห็นแก่ตัวทิ้งครอบครัวไป

“แก่นี่นะ” คนสูงวัยถอนหายใจ ก่อนจะยอมถอยไม่เข้าชี้ “งั้นก็รออยู่ตรงนี้ก่อน ตาไปเอาของหน่อย”

บัวบุชามองตามอย่างไม่อึ้งขังขอบ ด้วยความที่มีทิฐิ คิดแค่เพียงว่าเมื่อมารดาทิ้งเธอได้ ทำไมเธอจะไม่สนใจท่านบ้างไม่ได้ ในช่วงที่รอก็หันมองบรรยากาศรอบวัดที่แทบไม่ได้มาเยือนนับตั้งแต่ไปเรียนมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ ทุกอย่างดูร่มรื่นแปลกตา ต้นไม้ที่เมื่อครั้งกระหน่ำสูงไม่พ่นไพล์ก็เติบโตแผ่ร่มเงาเป็นต้นไม้ใหญ่ที่สู้แดดสู้ลมได้อย่างแข็งแรง

แก๊กๆๆ

เสียงขึ้นไม้กระทบกันในกระบอกไม้ไผ่ที่คุ่นหูดังมาจากมุมหนึ่งของวัด แม้ที่นี่จะอยู่ต่างจังหวัด แต่ก็ค่อนข้างมีชื่อเสียง เคยได้ยื่นตรารูปพูดว่าพระประธานในโบสถ์ขึ้นชื่อเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ ผู้คนจากกรุงเทพฯ จึงมักแวะเวียนมาไหว้ขอพรไม่ขาดสาย คำทำนายนบนเซียมซีก็แม่นยำจนน่าขนลุก

ไม่รู้ว่ามัวแต่ใจลอยคิดอะไรเพลินไปหรืออย่างไร รู้ตัวอีกทีสองขา ก็มาหยุดอยู่หน้าโบสถ์เสียแล้ว เธอหันซ้ายแลขวา กำลังจะก้าวห่างออกมา ทว่าเสียงเซียมซีด้านในก็ดังขึ้นอีก แวบหนึ่งในความทรงจำมีภาพของบิดาปรากฏขึ้นมา ท่านมาเขย่าเซียมซีที่นี่แล้วได้รับคำทำนายมาใบหนึ่ง จำไม่ได้แน่ชัดว่าใบที่เท่าไร แต่ตอนนั้นทั้งตา ทั้งมารดาต่างกังวล ถึงขั้นอ่อนวอนให้บิดาบวชแก้เคล็ดสักสามวันเจ็ดวัน แต่ตอนนั้นบิดามีงานติดพันจึงไม่สามารถทำตามได้ สัปดาห์ต่อมา ก็ประสบอุบัติเหตุ

ชนในกายลุกขึ้นอย่างหาสาเหตุไม่ได้ บัวบุชาถอดรองเท้าแล้วก้าวผ่าน

ธรรมเนียมประเพณีเข้าไปภายใน เห็นกระบอกล้อมสีแดงวางอยู่จึงเดินเข้าไปนั่ง ก้มลงไหว้พระประธานก่อนจะหยิบกระบอกรูขึ้นมาดูอย่างระมัดระวัง ช่วงจังหวะที่ออกแรงเขย่า ในใจกลับรู้สึกว่ารุ่มแปลกๆ ผ่านไปไม่ถึงนาที ขึ้นไม้หนึ่งก็กระเด็นออกมาตกตรงหน้า

ใบที่สี่สิบสี่

ตัวเลขสี่ขีด แต่กลับเด่นชัดในความรู้สึก เธอหยิบขึ้นไม่ขึ้นมาแล้วหันไปทางชั้นวางคำทำนายอย่างซึ้งใจ ใจหนึ่งคล้ายจะเตือนว่าทำอะไรอยู่ เธอเป็นคนยุคใหม่ที่เชื่อวิทยาศาสตร์มากกว่าความมงมมาย แต่อีกใจก็แย้งว่ามาถึงขนาดนี้แล้วทำไมไม่อ่านเสียหน่อย

“ขอโทษนะคะ ใช้เสร็จหรือยังคะ”

เสียงหวานๆ ที่ดังมาจากทางด้านหลังทำให้บัวบวชหลุดออกจากวงรัศมีหันไปมองพบว่าหญิงสาวคนหนึ่ง ลักษณะผิวขาว หน้าตาน่ารักบ๊องแบ้ว มีลิ้นยิ้ม ทรงผมบ๊อบม้าประป่า

“เสร็จแล้วคะ” บัวบวชเอาขึ้นไม้ใส่กระบอกรู หยิบยื่นให้คนที่รอใช้แล้วขยับไปยืนด้านซ้ายมือ ซึ่งเป็นชั้นวางใบคำทำนายหลายสิบช่อง ไล่สายตาคำใบที่ต่องการก็พบว่าเหลือเพียงหนึ่งใบเท่านั้นจึงหยิบขึ้นมา

ได้ใบนี้ ท่านว่า จักมีเคราะห์

ประจวบเหมาะ เพราะชะตา ต้องอาศัย

หากพบคู่ ที่ลิขิตมา เกื้อหนุนกัน

บุญญาพลัน บันดาลให้ พันภัยพาล

คล้ายมีลมวูบใหญ่พัดมากระทบหน้า แม้จะไม่เข้าใจทั้งหมด แต่โดยรวมก็รู้ว่าเป็นร้ายมากกว่าดี ‘เขาวาถ้าได้ใบไม่ดีให้วางไว้ที่เดิม’ เป็นเสียงที่ดังขึ้นในหัว แต่เธอยังไม่ทันได้ทำตาม หญิงสาวคนเมื่อครู่ก็มานั่งลงข้างๆ หล่อ้นโลมมองตามเลขที่ติดอยู่ ก่อนสีหน้าจะปรากฏความผิดหวัง

“หาใบที่สี่สิบสี่อยู่หรือเปล่าคะ” ไม่รู้อะไรจิตใจให้เธอถามออกไปอย่างนั้น ซึ่งคำตอบก็ทำให้ชนลุก

“คุณก็ได้ใบที่สี่สิบสี่เหอคะ”

“คะ” บัวบูชาตอบไปตามตรง

“ฉันขอยืมอ่านหน่อยได้ไหมคะ” หญิงสาวกล่าวอย่างเกรงใจ

บัวชูก้ามมองคำทำนายอย่างลังเล “คำทำนายมันไม่ค่อยดีเท่าไร” หากไม่อ่านก็อาจจะสบายใจกว่า เธอคิดอย่างนั้น

“ไม่เป็นไรคะ ฉันรับได้ เชื่อไม่เชื่อสุดท้ายก็อยู่ที่เรานี้นะ”

ก็จริงดังว่า! บัวบูชาจึงยื่นให้ “ฉันเคยได้ยินว่าถ้าคำทำนายไม่ดีให้ทิ้งไว้ที่วัด อย่าเอาติดตัวกลับไป”

“ขอบคุณคะ”

หญิงสาวยิ้มแยมให้อย่างมีอัธยาศัย บัวบูชาส่งยิ้มตอบแล้วปลีกตัวออกมา ขณะจะก้าวพ้นธรณีประตูก็อดไม่ได้ที่จะเหลียวมองหญิงสาวผู้ร่วมชะตาเดียวกัน

“เฮ้! มาอยู่นี่เอง ตาตามหาแทบแย่”

เสียงของผู้เป็นตาทำให้บัวบูชาสะดุ้ง รีบคว่ำรองเท้ามาใส่

“ไปเลี้ยงเซียมซีมาเหอ คำทำนายดีไหม”

“เปล่าสักหน่อย ซีเข้าไปไหว้พระมา” เธอเลือกมูสาต่อหน้าพระประธาน ดีกว่าให้คนสูงวัยต้องไม่สบายใจหากรู้ว่าคำทำนายที่เสี่ยงได้ไม่สู้ดี

“งั้นก็ไปเลี้ยงสักหน่อยสิ เซียมซีที่นี่แม่นนะ”

“ไว้วันหลังเถอะตา นี่ก็บายแล้วกว่าซีจะขับรถกลับไปถึงคอนโดอีกเดี๋ยวมีดพอดิ” บัวบูชาขยับไปควงแขนคนสูงวัย พาเดินให้ห่างออกมาพยายามบอกตัวเองว่าไม่เป็นไร ก็แค่คำทำนาย หากเธอใช้ชีวิตอย่างมีสติ ก็คงไม่มีปัญหา

“หนูเบลไม่ได้มาเที่ยวบ้านเรานานแล้วนี่ ครั้งหน้าพามาด้วยสิ”

“ไว้ซีจะชวนดู รายนั่นงานยุ่งมากเหมือนกัน”

“ก็มัวแต่ทำงานกัน เมื่อไหร่จะได้แต่งงานแต่งงานกันสักทีก็ไม่รู้”

“สมัยนี้ใครเขาแต่งงานกัน” ระยะเวลาหลังๆ ผู้เป็นตาพูดทำนองนี้หลาย

ครั้ง ก็คงหวังว่าหลานคนเดียวจะต้องโดดเดี่ยวในช่วงบั้นปลายชีวิตกระมัง แต่เธอกลับไม่คิดเรื่องการมีครอบครัวเท่าไร อาจเพราะการต้องอยู่ในสภาวะสูญเสียหลายๆ ครั้ง ทั้งบิดาที่ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ยายที่จากไปด้วยโรคประจำตัว มารดาที่เลือกปลีกวิเวกไปพึ่งพิงร่มกาสาวพัสตร์ ทำให้หวาดหวั่นต่อความผูกพัน อีกทั้งการอยู่คนเดียวก็สบายดี ไม่มีเรื่องใดให้เดือดร้อนจึงค่อนข้างชอบการใช้ชีวิตเช่นนี้ อนาคตคิดแค่เพียงอยากเก็บเงินซื้อบ้านที่กรุงเทพฯ ลักหลังเพื่อให้ตาไปอยู่ด้วย หรือไม่ก็นำมาเป็นทุนทำธุรกิจอะไรสักอย่างที่นี่เพื่อเลี้ยงดูตาในอนาคต

“แกนี่นะ” คนสูงวัยถอนหายใจ “ยื่นแขนมาหน่อยสิ”

บัวชูขาไปอย่างงงๆ พอเห็นอีกฝ่ายแบมือแล้วนำด้ายผูกข้อมือสีแดงมาผูกก็กระจ่าง ไม่พ้นเครื่องรางของขลังอีกเช่นเคย

“แม่ชีกานดาให้มา ย้าหนักย้าหนาว่าให้ใส่ไว้ ห้ามถอดเด็ดขาด” คนสูงวัยบอกกล่าวด้วยเสียงซัดถ้อยซัดคำ ดวงตาเปี่ยมไปด้วยความหวังใย “ตาขอให้แกปลอดภัย ภัยอันตรายใดๆ ไม่อาจกล้ากรายได้ ทำอะไรก็ขอให้ มีสติ อย่าประมาทเด็ดขาดเข้าใจไหม โอ้ม...แค่นี้ก็คลาดๆ”

บัวขยับปล่อยให้ผู้เป็นตาลูบข้อมือแล้วเป่ามนต์ตามที่ท่านสบายใจ ก่อนจะตอบรับเสียงเนือยๆ “เข้าใจแล้วค่ะ”

“ตาไม่ได้ล้อเล่นนะ นี่ก็ใกล้จะยี่สิบเจ็ดแล้วไซ้ใหม่ ยิ่งต้องระวัง”

“ส่วนมากเขาให้ระวังช่วงเบญจเพสไม่ใช่หรอ”

“ก็ใช่ แต่ปีนี้เป็นปีขง แม่ชีกานดาก็เป็นห่วงแกมาก”

คนยุคใหม่ถอนหายใจอีกเฮือก ใจคัดค้านเต็มที่ เรื่องพวกนี้ก็แค่ความมมงายที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้

“เอานี้ ท่านให้มาอีกเส้น”

“ไซ้เส้นเดียวก็พอแล้ว” เธอส่ายหน้าดิก แต่เส้นนี้ก็คิดว่ากลับไปจะแอบตัดทิ้งอยู่

“ท่านบอกให้พกติดตัวไว้ ถึงเวลาแกจะรู้ว่าควรให้ใคร”

บัวบุชาเลิกคิวแต่ไม่ยอมชักใช้ ความมาหยิบใส่กระเป๋าตางค์ไว้ แล้วคล่องแขนผู้เป็นตาเดินไปฝั่งคนขับพร้อมเปิดประตูให้ขึ้นนั่งอย่างเรียบร้อยก่อนจะวกกลับมาอีกฝั่ง จังหวะนั้นไม่ลืมหันมองไปที่โบสถ์อีกครั้ง เห็นว่าหญิงสาวคนนั้นเดินอ่านไบเบิลยิ้มซื่อออกมา

“บอกให้ทิ้งไว้ก็ไม่เชื่อ” เธอถอนหายใจ ยังไม่ทันก้าวขึ้นรถก็มีหญิงสาวอีกคนก้าวลงมาจากรถคันข้างๆ แรกเริ่มบัวบุชาสะดุดตาที่การแต่งตัวเพราะมาในเสื้อแขนยาวคอเต่ากับกางเกงขาวาลีดำมืดซิด ทรงผมสั้นมัดครึ่งหัวจนเห็นไฮไลต์สีขาวยัดเจิน เธอไม่เห็นหน้าเพราะอีกฝ่ายใส่มาสก์ปิดจมูก เพียงสบสายตากันแวบหนึ่ง ดวงตาที่สบประสานคล้ายสื่อความนัยบางอย่างแต่ก็ยากที่จะคาดเดา เธอจึงเพียงส่งยิ้มแล้วขึ้นรถไป

“เพื่อนหรือ”

“เปล่าละคะ ซื้อมือจุกสักหน่อย” บัวบุชาตอบกลับไปอย่างฉงน เพื่อนเธอมีเพียงไม่กี่คน ส่วนมากผู้เป็นตาก็จะรู้จักดีอยู่แล้ว

“ตาเห็นขามองซื่ออยู่นาน นึกว่ารู้จักกันเสียอีก”

ประโยคดังกล่าวทำให้บัวบุชาหันกลับไปมองหญิงสาวแปลกหน้าอีกรอบ ซึ่งบัดนี้หล่อนหันไปจ้องมองหญิงสาวอีกคนที่ได้ไบเบิลยิ้มเดียวกับเธอ แวตานั้นเหมือนกับที่มองเธอไม่ผิดเพี้ยน

“อาจจะเคยเรียนโรงเรียนเดียวกันมั้ง” บัวบุชาตัดบทอย่างไม่มั่นใจ ไม่คิดเลยว่านั่นจะเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์แปลกประหลาดที่สุดในชีวิต

๑

โพรเจกต์แดนทิพย์

“เซียมซี!” เสียงตะโกนที่ตั้งก้องทั่วล็อบบี้ชั้นหนึ่งทำให้เจ้าของชื่อที่เพิ่งเดินเข้าประตูบานเลื่อนของบริษัทเหลียวมองรอบๆ ก่อนจะเห็นหญิงสาวรูปร่างผอมบาง เรือนผมประบ่าสีน้ำตาลอ่อนดัดลอน ผิวสองสี ใบหน้าแต่งแต้มเครื่องสำอางบางเบา โบกไม้โบกมืออยู่ทางด้านซ้าย

“ทางนี้”

บัวบุชาเดินเข้าไปหา ยามนี้ผู้คนขวักไขว่เพราะเป็นเวลาเช้างานจึงไม่อยากตกเป็นเป้าสายตาคับ “มาถึงนานแล้วหรือ”

“สักพักได้ แก่นั่นแหละเข้าไปไหน ฉันนึกว่าต้องจุดธูปเรียกเสียแล้ว”

“ปากดี!” บัวบุชาตีไหล่เพื่อนอย่างเหลืออด ไม่เจอกันในรอบหลายวันแท้ๆ ก็แข่งกันเสียแล้ว “รถไฟฟ้าเสีย ฉันทำอะไรได้ล่ะ”

“ก็อยากบ่น ทำงานวันแรกแท้ๆ ยังสายโด้ง”

“ฉันสายคนเดียวที่ไหน” บัวบุชายังไม่ยอมแพ้ บัญปากไปยังผู้คนที่ส่วนมากจะก้มมองนาฬิกาแล้วสาวทำอย่างรีบเร่ง ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าประสบภัยขนส่งสาธารณะเช่นเดียวกับเธอ

“ยะ! ฉันไม่เคียงกับหล่อนละ รีบไปดีกว่า แผนกบุคคลอยู่ตรงไหน ก็ไม่รู้” เพราะเป็นการมาทำงานวันแรก น่าจะตั้งรายงานตัวตามขั้นตอนของบริษัททุกๆ ไป แต่พอไปถามประชาสัมพันธ์แล้วบอกว่าเป็นพนักงานใหม่ของบริษัท ‘I’m Pro Development’ ก็บอกให้ขึ้นไปชั้นสิบสองทันที ทั้งสองจึงเดินไปยังลิฟต์ที่เจ้าหน้าที่สาวบอกทาง กดชั้นเสร็จก็เพิ่งจะหันมาเห็นป้ายที่บอกแต่ละชั้น

“เราไม่ได้จะไปแผนกบุคคลเธอ” บัวบูชาขึ้นไปป้าย แสดงเด่นหราว่าชั้นที่จะไปคือ ‘Chief Technology Officer (ผู้บริหารสูงสุดทางด้านฝ่ายเทคโนโลยี)’

“ไม่รู้ดี แต่เมื่อกี้ก็แจ้งเจ้าหน้าที่ชัดเจนแล้วนะ ฉันว่าพวกเราคงไม่ต้องผ่านบุคคลมั้ง ขนาดตอนสัมภาษณ์คุณแดนเทพยังลงมาจัดการด้วยตัวเองเลย นี่! แกว่าตัวจริงจะหล่อเหมือนในจอใหม่ ตอนสัมภาษณ์ฉันเกร็งมาก สบตาแล้วแทบละลาย” บุญผดาลัยหันหน้าไปใกล้ เม้าท์มอยตามประสา “ไม่รู้สิ ไม่ทันได้สังเกต”

“ฮา! เขาสัมภาษณ์แกตั้งนานสองนานบอกไม่ได้สังเกตนี่นะ สมอจะมีปัญหาหรือเปล่าเพื่อนฉัน”

“สมอไม่ได้มีปัญหา แต่ไม่ได้สนใจ โอเคไหม”

“แกจะบวชซีเหมือนแม่ก็บอกมา”

“ไม่มีคำพูดใด มีเพียงแวตามองแรงที่บ่งบอกสภาวะอารมณ์ จนคนโตนมองต้องรีบขอโทษขอโพย “ล้อเล่นน่า ฉันเห็นแกไม่สนใจผู้ชายเลยนี่นา”

“หี! ว่าแต่ฉัน แกก็แค่ปากดีใหม่ เอาเข้าจริงลืมนคนเก่าได้หรือยัง ไอ้คุณวีร์อะไรนั่นนะ”

“นี่! จะเลิกคบกันจริงๆ ไซ้ใหม่” โตนย่อนจุดอ่อนเข้า บุญผดาลัยเริ่มแก้สะอว

“ก็ได้นะ ไม่ขัด!”

สองสาวถลิ่งตาใส่กัน พอดีกับสัญญาณลิปต์ดั่งบงบอกถึงจุดหมาย จึงพากันก้าวเท้าออกไป

“ผิดชั้นเปลวระแก” บุญณดาถามเมื่อเบี่ยงหน้าเป็นประตูกระจกที่ มองผ่านเข้าไปเป็นชุดโซฟารับแขก ไร้ซึ่งผู้คน

บัวบุชาเหลือวไปมองตัวเลขข้างลิปต์เพื่อความแน่ใจ “ไม่ผิด แต่ไหน ละคน”

“ลองเดินเข้าไปดูก่อนแล้วกัน”

“อือ”

ตกลงกันได้ก็เคียงคู่กันเดินผ่านประตูกระจกซึ่งเปิดอัตโนมัติเข้าไป สัมผัสสามัคคีราวกับเมื่อครู่ไม่ได้มีปากเสียง พื้นที่ด้านในค่อนข้างโล่ง เพดานสูง นอกจากโซนรับแขกก็ยังมีมุมคอฟฟี่ที่บิลด์อินสไตล์มินิมัลอยู่ ฝั่งซ้าย ไม่ไกลกันก็เป็นโต๊ะทำงานขนาดใหญ่ที่มองเห็นวิวด้านนอกได้ร้อย แปะตลับองศา แล้วยังมีประตูห้องติดป้ายชื่ออีกประมาณห้าถึงหกห้อง นับ ได้ว่าจัดวางเลย์เอาต์ได้อย่างสวยงาม เหมาะสม และลงตัว

“เอาไงต่อ”

บุญณดายกไหล่ “นั่งรอไง”

จะให้เดินลุ่มลุ่มห้ำหั่นก็ไม่เหมาะ ทั้งเป็นคนใหม่ ทั้งไม่รู้ที่รู้ทาง สอง สาวจึงเดินไปยังโซฟารับแขกด้านหน้า พยายามทำตัวตามสบายเต็มที่ แม้ ในใจจะสับสนอยู่บ้างที่บรรยากาศออฟฟิศช่างแตกต่างจากที่เคยทำงานมา

“เรากลับไปที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ดีไหม นั่งอยู่ตรงนี้รู้สึกหนาว แปลกๆ” ถ้าไม่ใช่ป้ายที่บอกว่าเป็นชั้นผู้บริหารระดับสูงก็คงไม่เท่าไรหะ หาก ตอนนี้มีใครสักคนโผล่มาแล้วถามว่า “ขึ้นมาทำอะไรที่นี่” คงโดนคาดโทษ ตั้งแต่วันแรกที่เริ่มงาน

บัวบุชาคล้อยตาม หลังรอมารวมครึ่งชั่วโมงแล้ว “ดีเหมือนกัน”

สองสาวคว่ำกระเป๋าเตรียมเดินกลับไปยังลิปต์ แต่ไม่ทันถึงประตู กระจกก็มีเสียงเปิดประตูดังมาจากอีกด้านจึงพร้อมใจกันหันมอง คนที่

ปรากฏคือชายคนหนึ่ง รูปร่างผอมสูง ผิวขาวแตงกายในชุดสูทสีกรมท่า สวมแว่นตา ผมงูกเซตเปิดหน้าผากราวกับหนุ่มเกาหลี รวมแล้วอาจจำกัดความได้สั้นๆ ง่ายๆ ว่า ‘ฮอตเนิร์ด’ คงไม่ผิด

“แก...ฉันว่าหมอนี้ ดูคุ้นๆ ใจไม่รู้” บัวชูชายกมือเกาข้างแก้มอย่างครุ่นคิด โดยไม่รู้เลยว่าอีกคนที่ยืนข้างๆ กายแข็งที่ออกไปแล้ว

ชายคนนั้นเดินเข้ามายื่นเผชิญหน้า ใบหน้าก็ยิ้มจนเห็นแก้มนูนทั้งสองข้าง “สวัสดิ์ครับ มาถึงกันนานแล้วหรือครับ”

บัวชูขม่วแต่ทบทวนความจำของตัวเอง มารู้ตัวอีกทีก็ตอนเห็นมือที่ยื่นมาตรงหน้า “สวัสดิ์ครับคุณเซียมซี”

“คะ? อ้อคะ สวัสดิ์คะ” เธอยื่นมือไปจับอย่างมีมารยาท เงยมองหน้าอีกฝ่ายที่หันไปยังคนที่ยืนข้างกายเธอ

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ เบล”

แค่ประโยคนี้ก็ทำให้ภาพเลือนรางในหัวของบัวชูชัดเจนขึ้น หมอนี้คือ ‘ชนวีร์’ คนรักเก่าของบุญณดาที่เลิกกันไปเมื่อสักสี่ปีก่อน ที่เธอคุ้นหน้าก็เพราะบุญณดาเคยเอารูปให้ดูหลังจากสนิทสนมจนเล่าเรื่องส่วนตัวให้กันฟังได้

เธอหันมองเพื่อน พบว่าอีกฝ่ายหน้าแดง ตาแดง เท่าที่จำได้เหมือนกับว่าพอเรียนจบหมอนี้ก็หายตัวไปดื้อๆ ปิดกั้นการติดต่อแม้แต่เพื่อนสนิท หมอนี้ก็ช่วยกันปิดบัง จนบุญณดาต้องถ่อไปที่บ้านถึงรู้ว่าชนวีร์ไปเรียนต่อต่างประเทศแล้ว แน่แน่นอนว่าไม่ใช่อุปสรรคหากบุญณดาจะตามไป แต่เหตุผลที่ถูกทิ้งโดยไม่รู้อะไรเลยก็สร้างบาดแผลไว้อย่างเจ็บปวด

“แก...” บัวชูขยี้มือไปจับ ทำให้บุญณดาคล้ายจะรู้สึกตัวขึ้นมา

“ไม่คิดว่านายจะยังมีชีวิตอยู่”

บัวชูขำเล็กน้อย แต่ก็แอบเบาใจที่บุญณดาใช้คำพูดแทนการลงไม้ลงมือ

“ผมคงทำให้คุณผิดหวังสินะ”

“อือ!” บุญผดุงกระแทกเสียง มือกำแน่นจนสิ้น

“ยังโกรธผมอยู่อีกหรือ”

คำพูดราวกับว่าสิ่งที่เขาทำกับเธอเล็กน้อย หากยิ่งโกรธ ยิ่งมีอารมณ์ ก็คงยิ่งเข้าทาง บุญผดุงจึงพยายามระงับอารมณ์สุดฤทธิ์ ผ่อนลมหายใจ และคลายมือออกจากกัน ต่อจากนี้ใคร ‘รู้สึก’ ก่อนต้องเป็นผู้แพ้ และคนนั้น ต้องไม่ใช่เธอ

“เปล่านี่คะ ทำไมฉันต้องโกรธคนแปลกหน้าที่เพิ่งเจอกันด้วย”

อารมณ์ที่ค่อยๆ สงบลงทำให้บัวชูซาเบาใจ แทบอยากจะยกนิ้วโป้งให้เพื่อนเสียทีเดียวนี่

ชนวีร์เพียงยิ้มโดยไม่โต้ตอบอะไร กลับผายมือพวกเธอไปยังโซฟา “ถ้างั้นเราไปนั่งคุยกันดีไหมครับ ผมยังมีเรื่องต้องแจ้งให้คุณสองคนทราบ อีกหลายเรื่องเลย”

“หมายความว่าไง” บุญผดุงโพล่งถาม รู้อยู่หรือกว่าอดีตคนรัก นามสกุล ‘ทิพย์สุภากร’ แต่ก็เป็นเพียงลูกของน้องชายที่ไม่เอาถ่านของ ‘วรา’ ผู้นำตัวจริงของตระกูล อีกอย่างธุรกิจในเครือก็มีนับร้อยนับพัน จึงไม่เฉลียวใจสักนิดว่าจะได้เจอกับเขา

“ผมเป็นส่วนส่วนที่นี้”

“หา!” บัวชูซาอุทาน เพราะตอนศึกษาความเป็นมาของบริษัทก็เห็นเพียงรายชื่อประธาน นโยบายและเป้าหมายของบริษัท ซึ่งแน่นอนว่าเป็นบริษัทสตาร์ทอัปเปิดใหม่ ข้อมูลก็น้อยตามไปด้วย รู้แต่เพียงว่าบริษัทจะมุ่งเน้นพัฒนาเทคโนโลยีเมตาเวิร์ส หรือโลกเสมือนในในประเทศไทย ซึ่งเป็นเรื่องใหม่ที่ยังไม่ค่อยถูกพูดถึง เธอกับบุญผดุงจึงตอบตกลง เพราะคิดว่าทำหยาความสามารถ

“ต้องขอโทษด้วยค่ะ ฉันไม่สะดวกใจที่จะทำงานที่นี้” บุญผดุงไม่สามารถระงับอารมณ์ได้อีกต่อไป โพล่งอย่างตรงไปตรงมา

“งั้นคงต้องคุยกันยาวกว่าเดิม เพราะพวกคุณเซ็นสัญญาแล้ว”

บัวบุชามองเพิ่มเอกสารที่ยื่นมาตรงหน้า จำได้ว่าก่อนเซ็นอ่านทุกตัวอักษรซึ่งก็เหมือนสัญญาจ้างงานทั่วไป แต่ก็มีหมายเหตุกำกับไว้ว่าต้องร่วมงานกันอย่างน้อยหนึ่งปี จะยกเลิกสัญญาได้ก็ต่อเมื่อบริษัททำผิดกฎหมาย ใช้แรงงานเกินควร หรือมีเหตุให้ดำเนินการต่อไปไม่ได้ หากเป็นเหตุผลอื่นๆ ที่นอกเหนือจากนี้ ลูกจ้างต้องชดเชยค่าเสียหายสิบเท่า

ตอนนั้นเธอก็เห็นว่าแฟร์ดี เพราะหากว่ากันตามกฎหมายย่อมไม่ถูกต้องเอาเปรียบแน่นอน ไม่คิดเลยว่าจะมีสิ่งเร้าอื่นที่คาดไม่ถึง

“ฉันจะยกเลิกสัญญา ถ้ามีค่าปรับอะไรฉันยินดีจ่าย”

“ผมรู้ว่าเบลไม่ได้มีปัญหาอะไร แต่คุณเชียวซี...”

บัวบุชาสงัดเมื่อชนวีร์จะจางมาที่เธอ

“แกไม่ต้องคิดมาก ฉันจ่ายให้แกเอง จะเท่าไรกันซีว”

“แต่แกก็ไม่มีเงินนะ” บัวบุชชยับไปกระซิบบ้างหู แม้นุณดาจะเป็นลูกสาวคนสุดท้ายของตระกูลผู้มั่งคั่ง แต่ด้วยความที่มีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ยอมคล้อยตามคำสั่งครอบครัวจึงถูกตัดหางปล่อยวัดกลายเป็นคนนอกที่ไม่รู้ยังคงคิดว่านูณดาเป็นลูกคุณหนูที่ชีวิตแสนสุขสบาย ไม่ต้องดิ้นรนอะไรมาก แต่ความจริงก็รู้ทุกอย่างโดยลำพังตั้งแต่เรียนจบ ทุกวันนี้ยังเข้าหน้าบิดาไม่ติดด้วยซ้ำ มีเพียงมารดาที่คอยมาถามสารทุกข์สุกดิบบ้าง แต่ก็นั่นแหละ ครอบครัวคนจีน ผู้หญิงมีปากมีเสียงอะไรที่เหน

นูณดาส่งซิกให้เงียบ ณ ตอนนั้นศักดิ์ศรีสำคัญกว่าสิ่งใด

“ผมว่าเบล...” ถูกดวงตาวาวถลิ่งใส ชนวีร์จึงปรับเปลี่ยนคำพูด “ผมว่าคุณสองคนใจเย็นๆ ก่อนดีกว่า เราอาจหาทางออกร่วมกันได้ พวกคุณเองก็ตั้งใจจะร่วมงานกับที่นี่ อย่าให้ผมมาเป็นอุปสรรคจะดีกว่า”

บัวบุชชไม่มีปัญหาใดส่วนตัว แม้จะไม่ชอบชู้หน้าก็ร่วมงานกันได้ จึงขยับไปกระซิบบ้างหูเพื่อน “ฉันแล้วแต่แก แกอยู่ฉันอยู่ แกไปฉันไป”

“พี่เทพ เอ่อ ผมหมายถึงคุณแดนเทพที่ต้องการคุณสองคนมาร่วมงานมากถึงขนาดสัมภาษณ์ด้วยตัวเอง พวกคุณคงไม่ให้อารมณ์ ความคิดแบบ

เด็ก ๆ มาตัดโอกาสความก้าวหน้าหรือใช้ใหม่ ถ้าเป็นอย่างนั้นคงน่าผิดหวัง
แยะ”

คำพูดที่ก่อดัน ทั้งหมิ่นประมาทจนบัวบูชาเองก็ซ้กจะทนไม่ไหว “ฉัน
เริ่มจะเกลียดหมอนี่แล้วละ ตอนนั้นแกหน้ามืดตามัวไปได้ไงเนี่ย”

“ฉันก็แค่หลงผิดไปชั่วขณะ” บุญณดากระซิบตอบ ชนวีร์ก็เป็นแบบ
นี้ เจ้าคารม ลองได้เอ่ยปากต้อนคู่สนทนากันมุ่มทุกคราไป

“ปรึกษากันเสร็จหรือยังครับ ถ้าเสร็จแล้วก็เชิญ”

บุญณดาสูดลมหายใจ คำว่ามีเพื่อนเดินไปนั่งที่โซฟา เธอเป็นผู้ใหญ่
พอที่จะแยกแยะเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกันได้

ชนวีร์เดินตามไปต่างๆ วางแฟ้มแล้วมุ่งไปยังมุขกาแพด้วยท่าที่
สบายๆ เล่นเอาสองสาวมองตามนัยน์ตาขุ่น

“ถ้าแกอยากหุยมหัวหมอนี่ ฉันจะช่วยเอง” บัวบูชาให้คำมั่น ซักไม่
ถูกชะตาหมอนี่มากเช่นกัน

บุญณดาแปะมือ ถ้ามีโอกาสจะต้องเอาคืนอย่างสาสมแน่นอน

สองสาวมองชนวีร์ที่สาละวันอยู่กับเครื่องทำกาแฟอยู่นานสองนาน
ท่าทีกระฉับกระเฉง ถกแขนเสื้อเชิ้ตขึ้นมายามทำกาแฟ ชวนมองไม่เบา

“อืม หมอนี่เสน่ห์เหลือร้ายอย่างนี้เอง มิน่า...”

“มิน่าอะไรยะ” บุญณดาแหงนไล่เสียงไม่ดังนัก

“มิน่าแกถึงเคยฝังจิตฝังใจ แต่ฉันบอกเอาไว้ก่อนเลยนะ คนเราเจ็บ
แล้วต้องจำเข้าใจใหม่” บัวบูชาไม่วายย้า เอาจริงๆ ก็ได้อยู่ในช่วงที่อีกฝ่าย
เฮิร์ต แต่ก็เดาว่ากว่าจะผ่านมาได้คงไม่ง่าย

บุญณดาไม่ทันได้ตอบ ถาดกาแฟก็ยื่นมาตรงหน้า

“จิบกาแฟก่อนจะได้อารมณ์ดี แพลตไวต์แบบที่เบลชอบ ส่วนคุณ
ซีมซีมไม่รู้ว่าจะชอบอะไร เลยทำแบบที่เบลชอบมาให้ครับ”

บัวบูชาดลึงตา กาแฟถูกแต่งแต้มลวดลายรูปหัวใจอย่างสวยงาม

ไม่เท่าไร ความโล่งใจที่ยังจำได้ว่าบุณดาชอบอะไรนี่สิ ‘หมอนี่มันร้ายกาจกว่าที่คิดจริงๆ’

“ฉันไม่เต็มกาแฟแล้วค่ะ ขอคุณ” บุณดาตอบเสียงเรียบ หันไปยกน้ำเปล่าขึ้นจิบแทน

บัวบู้ชามองเพื่อนอย่างทึ่งๆ สลับกับหันไปมองชนวีร์ที่ก็เพียงยกยิ้มโดยไม่เอ่ยใดๆ สงครามประสาثنี่แม้จะอึดอัดอยู่บ้าง แต่ก็เปิดหูเปิดตาเธอมากจริงๆ

นั่งกันไม่ทันร้อนบุคคลที่สี่ก็ปรากฏตัวขึ้น ชายหนุ่มรูปร่างสูงกำยำ ทรงผมหยักศก หน้าตาหล่อเหลาคมคาย ชุดสูทสีดำนวลนวลยิ่งขับผิวขาวให้ค่อนข้างโดดเด่นราวกับมีออราแผ่ออกมา แม้จะเคยผ่านการสัมภาษณ์งานมาแล้ว แต่ก็เส้นทางออนไลน์ นี่จึงนับเป็นครั้งแรกที่เจอ ‘แดนเทพ’ หลานชายสายตรงคนเดียวของวราตัวเป็นๆ

“หล่อกว่าในรูปอีกแฮะ”

บัวบู้ซาหยิกแชนคนที่กระซิบข้างหูเบาๆ ด้วยเกรงบุคคลที่สามจะได้ยิน

“สวัสดีครับ ผมแดนเทพ ขอโทษที่เรียกคุณสองคนมาก่อนกำหนดพอดีผมต้องรีบจัดการทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทางก่อนบินไปประชุมต่างประเทศ ให้นายวีร์พาพวกคุณไปห้องทำงานก่อนก็แล้วกัน ลักบายสองค่อยมาประชุมกันอีกที”

พอแดนเทพปลีกตัวไปห้องทำงาน ชนวีร์ก็พาพวกเธอไปห้องทำงานที่อยู่ทางฝั่งซ้าย แนะนำมุมต่างๆ ของชั้น แคมยังพาไปเลี้ยงข้าวกลางวันยังโรงอาหารประจำตึก ซึ่งบุณดาก็หลีกเลี่ยงในตอนแรก แต่ท้ายที่สุดก็จำยอม เพราะหากต้องทำงานที่นี้อีกเป็นปี ไม่วันไหนก็ต้องฝากท้องไว้แน่ๆ

“ไปหาขนมกินกันเถอะ” บุณดาตึงมือเพื่อนสาวห่างออกมาโดยที่ชนวีร์ไว้ล่ำฟั่ง พอเห็นเขาไม่ตามมาก็เป่าปากอย่างโล่งใจ “อึดอัดฉิบ”

บัวบู้ซาอุบหลังอย่างเข้าใจความรู้สึก เพราะเธอก็อึดอัดเช่นกัน

“แกจะไหวไหมเนี่ย” ถามขณะเดินเข้าไปเลือกขนมในร้านสะดวกซื้อ ผู้หญิงกับของหวานยังงี้ก็เป็นของคุณกัน

“ไม่ไหวก็ต้องไหว ฉันไม่ยอมแพ้หมอนั่นง่ายๆ หรือก”

บัวชูชายนิ้วโป้ง ก่อนจะแยกไปหยิบขนมอีกสองสามชิ้น แล้วชวนกันไปจ่ายเงินเสร็จก็เดินไปยืนรอหน้าลิฟต์ ด้วยความที่ใกล้บ่ายโมงผู้คนจึงค่อนข้างเยอะ ทว่าก็เป็นชีวิตปกติของพนักงานออฟฟิศ พวกเขาจึงเบียดๆ เข้าไปอย่างไม่คิดอะไรมาก

“นี่! พวกเธอเจอคุณเทพกันหรือยัง”

“คุณเทพเข้ามาบริษัทเธอ”

“ใช่ล่ะสิ เมื่อเข้าฉันเห็นแวบๆ โอ๊ย ยิ่งกับหลุดมาจากซีรีส์เกาหลี”

“ไม่ใช่แค่คุณเทพคนเดียว คุณวีร์ก็มา”

“จริงเธอ ทำไงฉันจะได้เจอเนี่ย”

ประโยคของสาวๆ ทำให้บัวชูชากับบุญณดาเหลือบมองหน้ากัน จังหวะนั้นเองที่เห็นว่าชายหนุ่มคนหนึ่งยื่นมือถือไปใต้กระโปรงหญิงสาวด้านหน้าที่ยื่นมาท่อมกันอนอยู่

“ทำอะไรนะ” บัวชูชิตวาดพร้อมจับมือหมอนั่นไว้ ส่วนบุญณดาก็เป็นลูกคู่แย่งมือถือไป

“ทำอะไร ผมยังไม่ทันทำอะไรเลย” ชายหนุ่มสวมแว่นตาทนสายหน้าปฏิเสศ คนอื่นๆ ในลิฟต์ขยับออกห่างแล้วหันมองเหตุการณ์อย่างสนใจ

“ไม่ได้ทำอะไร แล้วรูปพวกนี้หมายความว่าไง” บุญณดาเปิดรูปในมือถือที่แย่งชูตรงหน้า พร้อมหันให้คนอื่นๆ ดู จึงพากันฮือฮา

ชายหนุ่มเห็นท่าไม่ดีบวกกับสัญญาณลิฟต์ดังพร้อมกับประตูที่เปิดออกจึงแย่งมือถือจากมือบุญณดาแล้วรีบวิ่งหนีออกไป ทว่าเพียงพ้นประตูก็ล้มพบบนพื้นเพราะบัวชูชาก็วิ่งถ่วงขมที่มีกระป๋องน้ำผลไม้ไปกระแทกศีรษะอย่างเหมาะเหม็ง แถมยังตามไปจับมือไหล่หลังลือกไว้อย่างรวดเร็ว

“เรียก รปภ. เร็ว”

บุญณดาหันซ้ายหันขวา เพราะเพิ่งมายังไม่รู้จะเรียกที่ไหนอย่างไร ส่วนคนอื่นๆ ในลิฟท์ก็พากันอึกอึ้ง “ใครก็ได้แจ้ง รปภ. หน่อยค่ะ” เธอย้ำว่าทุกคนก็ยังเฉย

“ตะ...แต่นั้นคือคุณติม เป็นลูกชายของผู้จัดการฝ่ายบุคคลนะคะ” เป็นประโยคของหญิงสาวในลิฟท์ คนอื่นๆ จึงพากันส่ายหน้า แม้กระทั่งคนที่ถูกแอบถ่ายด้วย

“แล้วไง คุณจะปล่อยให้เขาเอารูปพวกคุณไปโพสต์ลงโซเชียลเหรอ” บัวบุษยามองอย่างฉุนๆ

“แต่ฉันไม่อยากเดือตร้อน”

“ฉันด้วย!”

“ผมด้วย!”

ในระหว่างที่บัวบุษยากับบุญณดาแย้งสับสนมีนงและอารมณ์เสีย จู่ๆ ก็มีเสียงหัวเราะดังมาจากคนที่โดนลืออกอยู่กับพื้น

“ถ้าเธอสองคนไม่อยากเดือตร้อนด้วยก็รีบปล่อยฉันดีกว่า ฉันจะบอกพ่อให้ว่าไม่ต้องไล่ออก แล้วถ้าไม่อยากโดนใบเตือนด้วยก็...ให้ผมถ่ายขายสวยๆ ของพี่สาวคนนั้นเก็บไว้เป็นที่ระลึกเป็นไง”

บัวบุษยามองตามสายตาทมอั่นก็เห็นว่ามองขาของบุญณดาที่ใส่กระโปรงสั้นเหนือหัวเข่าอยู่ จึงจับศีรษะหันไปอีกทางแล้วกดใบหน้าลงกับพื้นแรงขึ้น

“อើย! นังนี้ ภูเจิบนะ”

“เจิบก็ตีจะได้จำ ยายเบลแจ้งตำรวจเลย”

บุญณดาพยักหน้า พอได้ยินคำว่าตำรวจ คนอื่นๆ เลยรีบสลายตัวเล่นเอาสองสาวมองหน้ากันอย่างแข็งจัด

“อย่าหาเรื่องใส่ตัวจะดีกว่า ได้ยินแล้วนี่ว่าพ่อภูเป็นใคร”

“แจ้งเถอะครับ ผมเป็นพยานให้เอง”

บัวบุษยากับบุญณดาถึงกับเอี้ยวตัวมองกลับเข้าไปด้านใน จึงเห็นว่า

เป็นแดนเทพกับชนวีรซึ่งยืนอยู่ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

“พวกมึงกล้าเหรอ กูจะฟ้องพ่อ กูจะเอาเรื่องพวกมึงให้ถึงที่สุด”

บัวบุษามองคนไม่รู้ชะตากรรมแล้วได้แต่ถอนหายใจ แล้วหลังจากนั้นทุกอย่างก็ซูลมุนอยู่พักใหญ่ ทั้ง รมภ. ทั้งตำรวจ เดินเข้าเดินออกกันให้วุ่น ผู้จัดการฝ่ายบุคคลบิดาคคนก่อเรื่องเองก็ยื่นคอตก ไม่แก้ตัวแทนบุตรชาย ลักคำ พอเรื่องพลิกกลับมาเป็นเช่นนี้ บรรดาหญิงสาวที่ถูกกระทำก็กล้ามาเป็นเจ้าทุกข์เอาเรื่องกันอีกหลายคน

กว่าทุกอย่างจะสงบจึงไปหลายชั่วโมง ทั้งสี่กลับมา นั่งกันที่โต๊ะตัวใหญ่ตรงห้องโถงและเข้าสู่โหมตการทำงานอย่างจริงจัง บัวบุษากับบุญธาดาถือว่าเป็นนักพัฒนาโปรแกรมไฟแรงที่ค่อนข้างมีประสบการณ์ แถมตอนสัมภาษณ์แดนเทพก็แจ่มถึงแผนและเป้าหมายหลักของการก่อตั้งบริษัทไว้แล้ว จึงเข้าใจไปในทางเดียวกันไม่ยาก

I'm Pro Development จะเน้นพัฒนาเทคโนโลยีเมตาเวิร์สในรูปแบบต่างๆ ทั้งด้านการศึกษา บันเทิง และอาชีพ มุ่งเน้นให้เป็นสังคมออนไลน์ที่สร้างสรรค์และมีประโยชน์ สามารถนำไปต่อยอดได้ในชีวิตจริง

“ในส่วนของเกมกับด้านบันเทิง ผมมีทีมที่ดึงมาจากต่างประเทศอยู่แล้ว ส่วนพวกคุณสองคน ผมอยากให้มุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมายที่เป็นแม่บ้าน”

“อยากให้แทรกคอร์สเรียนทำอาหาร ทำขนมอะไรพวกนี้เหรอคะ”
บัวบุษาทามลิกลงไป

“ครับ”

“ทริคพวกการดูแลบ้านต่างๆ ก็น่าสนใจนะ” บุญธาดาเสริม

“มุ่งเน้นสาระไปก็น่าเบือ ถ้ามีพวกรายการเพลง หรือพวกละครขายบายด้วยน่าจะดี” บัวบุษาเอ่ยขึ้นมาลอยๆ ก่อนหน้านี้เคยทำแบบสำรวจเกี่ยวกับความสนใจของบุคคลแต่ละช่วงอายุมาบ้าง เพื่อนำไปออกแบบพัฒนาเว็บไซต์ของบริษัทเก่าจึงพอมีข้อมูล

“ผมบอกแล้วว่าพี่ไม่ผิดหวังถ้าเลือกสองคนนี้” เป็นคำพูดของชนวีร

ที่แทรกขึ้นมา เล่นเอาสองสาวแอบบ่ปาก ไม่แปลกใจที่เขาจะรู้ความสามารถ เพราะเขาจ้างเธอสองคนมาในวงเงินค่อนข้างสูง โฉนเลยจะไม่สืบประวัติและความสามารถ

แดนเทพหยิบหนังสือนิยายวางบนโต๊ะ “ผมเห็นด้วยกับคุณเซียมซี และนี่เป็นนิยายที่คุณแม่ผมเขียนไว้ ผมถือลิขสิทธิ์อยู่ คุณอัปลงระบบได้เลย”

บัวบูชาหยิบมาพลิกดู นิยายเรื่อง ‘สาวหน้าใสกับมายบอส’ ถูกเขียนขึ้นมาเมื่อเกือบสามสิบกว่าปีก่อน เห็นจำนวนการพิมพ์ซ้ำมากกว่าห้าครั้งก็คิดว่าค่อนข้างดังในสมัยนั้น “เนื้อเรื่องไม่เก่าไปหน่อยหรอกคะ” เธอวิจารณ์อย่างตรงไปตรงมา

“ฉันคุณก็ลองหานักเขียนมารีเมกก็ได้ ผมไม่ซีเรียส”

“ทำไมไม่หยิบนิยายใหม่ๆ มาทำละคะ” บุญณดาถามบ้าง คิดว่าง่ายกว่า แล้วคนระดับเขาก็ไม่น่าจะเสียตายนเงินค่าลิขสิทธิ์

“ที่เทพเขาอยากนำเสนอให้คุณย่าเห็นข้อดีของโลกเสมือนนะ”

สองสาวคล้ายเข้าใจในทันที คนสมัยก่อนยังใฝ่ก็มองภาพโลกเสมือนไม่ออก ถ้านำนิยายที่ลูกสาวคนเดียวมาเป็นสื่อกลางคงจะง่ายกว่า

“ฉันจะลองดูคะ”

“ขอบคุณครับ” แดนเทพมยิ้มก่อนจะแจ้งข่าวเพิ่มเติม “ผมรับเด็กใหม่มาเพิ่มอีกสองคนเพื่อเป็นลูกมือพวกคุณ ทั้งทีมจะเริ่มงานช่วงต้นเดือนหน้า”

“กำหนดการเฟสแรกนี่นานเท่าไรคะ” บัวบูชาถามต่อ เพื่อกำหนดสิ่งที่ต้องทำคร่าวๆ ในหัว

“หนึ่งปี”

“หนึ่งปีกับคนสี่คน” บุญณดาทวน ทั้งหมดทั้งมวลก็เป็นไปได้ แต่ก็เหนื่อยหน่อยเพราะการเตรียมระบบทุกอย่างต้องเริ่มจากศูนย์

“ครับ ถ้าคุณสองคนคิดว่ายากไป ก็ลองนำเสนอแผนงานมา ต้อง

เพิ่มคน หรือยื่นเวลาก็มาตกลงกัน”

ยังดีที่แดนเทพไม่โหดอย่างที่คิด สองสาวจึงหันมองหน้ากันอย่าง
คลายใจ

“ฉันขอประเมินประสิทธิภาพเด็กใหม่ก่อนก็แล้วกันค่ะ”

“ตกลงตามนั้นครับ” แดนเทพยกนาฬิกาเรือนหุ้ขึ้นดูเวลาพบว่าเกือบ
สองทุ่มเข้าไปแล้ว “ขอโทษที่ทำงานวันแรกก็เลิกเกินเวลาเสียแล้ว”

“ฉันเราไปกินข้าวด้วยกันก่อนดีไหม ฉลองที่มีโอกาสได้ทำงานด้วย
กัน พี่เทพว่าไง” ชนวีร์ขอความเห็นผู้มีตำแหน่งสูงสุดตั้งไม่ต้องการให้อีก
สองสาวปฏิเสธได้ แต่ยังไม่ทันที่แดนเทพจะตอบก็ถูกบุณณดาสวนขึ้นมา
ทันควัน

“ไม่ดีกว่าค่ะ เราสองคนไม่สะดวก ขอตัวค่ะ”

ชนวีร์มองสองสาวที่เดินกลับไปเก็บของที่ห้องทำงานตาละห้อย ก่อน
จะพ่นลมหายใจเฮือกใหญ่ออกมา

“ท่าทางเป็นหมาหยอหยิว ตอนบอกให้ฉันติดต่อแพนเก่านายมา
ทำงานนี่ระริกระรี” แดนเทพเหลือบมองพลางหัวเราะในลำคอ

“ผมคิดว่าพอเจอกัน เบลจะดีใจเสียอีก”

“นายทิ้งเธอไปตั้งหลายปี ตัดทุกช่องทางติดต่อ แกรมไม่บอก
เหตุผลอะไรสักอย่าง เธอไม่มานายก็บุญเท่าไรแล้ว”

“พี่พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก ตอนนั้นพี่ก็สนับสนุนผมนี่นา”

คนที่หันไปจงดจ่ออยู่กับหน้าจอลบตอบถึงกับเหลือบตาขึ้นมองไป
ทางน้องชาย “สรุปเป็นความผิดฉัน?”

“ก็ไม่เชิง พี่ดันให้ข้อเสนอที่ผมปฏิเสธไม่ได้ไง” ถึงจะอยู่ในตระกูล
ทิพย์ฐากรเหมือนกัน แต่ ‘วัลลภ’ บิดาของชนวีร์ก็เป็นเพียงชายวัยกลางคน
ที่ไม่เอาอ่าว ทำตัวเกรมาตั้งแต่สมัยหนุ่มๆ ทั้งเจ้าฐู่ ไม่ทำงานทำการ พอ
บิดามารดาเสียก็ต้องให้วราคอยระคับระคอง สมัยก่อนมีผู้หญิงมากหน้า
หลายตาอุ้มเด็กมากว่า เป็นลูกวัลลภหลายต่อหลายคน ใบบ้าง ไม่ใบบ้าง

แต่ส่วนมากก็ไม่ได้รับการยอมรับ มีเพียงชนวีร์ที่เกิดจากหญิงสาวซึ่งวราเลือกเท่านั้นที่มีสิทธิ์ใช้นามสกุล แต่กระนั้นก็ได้มีอำนาจในบริษัท เพราะถูกบรรดากรรมการบริหารท่านอื่นๆ จ้องจับผิดเสมอ นอกจากจะมีสาเหตุมาจากบิดาแล้ว อีกสาเหตุที่ทุกคนอื่นบอยคอตก็อาจเพราะเป็นน้องรักของแดนเทพนี่ละ ใครๆ ก็อยากเข้าใจแล้วว่าที่ผู้บริหารสูงสุดของทิพย์จิวเจอร์ แต่ดันมีชนวีร์ขวางลำ

“เบลคนเดียวที่รับมืออยากแล้ว นี่ดูเหมือนคุณเซียมซีก็ไม่ชอบหน้าผม”

“งั้นก็หาผู้หญิงคนใหม่ จะได้สิ้นเรื่องสิ้นราว”

ชนวีร์หันมองลูกพี่ลูกน้องตาขวาง “ผมจะเอาคนนี้ ผมรักของผม”

แดนเทพส่ายหน้า คนตระกูลทิพย์จิวเจอร์คงมีคำสาปอยู่ข้อหนึ่งละมั้ง หากได้หลงรักใครแล้วมักถอนตัวไม่ขึ้น

“ผมคิดออกแล้ว”

“อะไรอีก” คนถูกเกาะแขนเอนตัวหนีอย่างหวาดระแวง สีหน้า แหวงตา เช่นนี้เหมือนต้องมีเรื่องมาให้แน่ๆ

“พี่ช่วยคิดแผนแยกเบลออกจากเซียมซีให้ผมหน่อยสิ”

“ฉันไม่เอาด้วยหรอก” คนฟังส่ายหน้าทันที นอกจากจะเป็นเรื่องที่ไม่เกิดผลประโยชน์แล้วยังไร้สาระที่สุดเท่าที่ได้ยินมา เขาไม่อยากเข้าไปเกี่ยวข้องกับให้ปวดหัว

“นำพี่ ต่อให้เจอหน้ากันทุกวัน แต่ถ้าเบลยังตัวติดหนึบอยู่กับคุณเซียมซี ผมคงไม่มีโอกาสเข้าใจ”

“เอาจริงๆ นะ ฉันว่าความสัมพันธ์ของสองคนนั้นอาจเกินเพื่อนก็ได้”

ชนวีร์คิ้วกระตุกขึ้นมาทันที เหตุเพราะหวาดระแวงเป็นทุน “งั้นพี่ก็ยิ่งต้องช่วยผม ผมอยากคืนดีกับเบลจริงๆ” จบประโยคขอร้องอีกฝ่ายก็ยั้งเงิบ ไม่มีท่าทีจะสนใจสักนิด “พี่เทพ”

“เลิกใช้น้ำเสียงแบบนี้ได้ไหม มันน่าขงลูก”

“พี่เทพครับ...”

แล้วแดนเทพก็อดรันทนไม่ไหว หยิบแลบทอปลุกหนี ชนวีรจึงวิ่งตามไปรอบรั้วตลอดทาง กระทั่งบังเอิญเจอบัวชูชากับบุณณดาที่เดินออกมาจากห้องทำงาน ตอกแครงจึงสะกิดพี่ชายอีกๆ คล้ายจะบอกว่านี่เป็นโอกาสอันดีแล้ว ทว่าคนฟังก็ยังไม่ทำอะไรใดๆ

จนเกือบจะเดินสวนกัน แดนเทพถึงเอ่ยบางอย่างออกมา “เอ่อ คุณเซียมซี”

คนโดนเรียกชะงักผีเท้า หันมองอย่างสงสัย “คะ?”

“ผมเพิ่งนึกออกมาได้ว่ามีเรื่องจะคุยกับคุณอีกนิดหน่อย พอจะมีเวลาไหม”

“ตอนนี้ไหนคะ” บัวชูชากนาฬิกาขึ้นดู “เรื่องด่วนหรือคะ เอาไว้พรุ่งนี้ได้ไหม”

“ผมเพิ่งนึกได้ว่าพรุ่งนี้ต้องบินไปประชุมที่ฮ่องกง”

“งั้นก็โทร. คุย...”

“ขอโทษนะครับ แต่คุณสละเวลาให้ผมสักชั่วโมงก็พอแล้ว ทำไมต้องทำอะไรให้วุ่นวาย”

บัวชูชาสีหน้าบึ้งตึงที่ถูกกล่าวหาว่าทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ก้าวเข้าไปเผชิญหน้า ทว่ายังไม่ทันได้พูดอะไร บุณณดาที่วิ่งแซงไว้

“แกอยู่คุยกับคุณเทพก่อนก็ได้”

“แกหิวไม่ใช่หรือ กินผิดเวลามากๆ เดี่ยวโรครกระเพาะกำเริบพอดี”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวฉันหาอะไรรองท้องก่อน”

บัวชูชายังลังเล จนอีกฝ่ายพยักหน้ายิ้ม “งั้นก็ได้ เดี่ยวฉันมา” พอละลายตาจากเพื่อนก็หันไปทางคนหน้าหนึ่ง “คุณจะคุยอะไรคะ”

“ไปคุยที่ห้องทำงานผมเถอะ”

ท่าที่ดูเป็นการเป็นงานเช่นนั้น บัวชูชาจึงไม่ได้หว่านระแวงอะไร เดินตามคนตัวสูงไปยังห้องทำงานที่อยู่อีกฝั่ง ซึ่งตกแต่งเรียบง่ายอย่างมีสไตล์

“จะคุยเรื่องอะไรคะ” เธอถามตรงอย่างไม่รอให้เสียเวลา

“คุณกับคุณเบลเป็นอะไรกัน”

“คะ?” เป็นคำถามที่ไม่คิดว่าจะได้ยิน สมองเธอว่างเปล่าอยู่ชั่วขณะ ก่อนจะเริ่มเอะใจหันมองด้านหลังก็พบว่าชนวีร์ไม่ได้ตามมา “นี่คุณ...” ราวกับมองทุกอย่างได้ทะลุรูปรูปร่าง สองคนนี้รวมหัวกันแยกเธอออกจากบุญผดอันนี้เอง ดวงตากลมโตวาววับ มือเล็กกำแน่น หมุนตัวก้าวฉับๆ ไปด้วย ประตุ

“คุณไม่ควรปิดโอกาสเพื่อนตัวเอง”

สองเท้าเล็กชะงัก ส่งเสียง ฮี! แล้วหันกลับมาเผชิญหน้า “คุณก็ไม่ควรเข้าไปยุ่งยามกับความสัมพันธ์ของคนอื่น”

“ผมไม่ได้ยุ่งอะไรนี่”

ตอนแรกว่าชนวีร์นำหมั้นไปแล้ว มารู้สึกตอนนี้เองว่าแดนเทพียวนกว่าเยอะ ถ้าไม่ติดว่าเป็นเจ้านาย เธอคงไม่ไว้หน้าแน่นอน “ฉันขอตัวค่ะ”

“ตอนสัมภาษณ์คุณบอกว่าเคยเขียนโปรแกรมเอไอ”

“ค่ะ” ตอบรับโดยไม่หันกลับไปมอง ไม่อยากจะเสียเวลากับเหตุผลไร้สาระที่เขายื่นเพื่อช่วยลูกพี่ลูกน้องตัวเอง

“ผมอยากดูตัวเดโม”

บัวบวชหันขวับ “ตอนนี้นี่นะคะ”

“ไม่ได้เหรอ ถ้าคิดว่าเป็นเวลางานผมจ่ายค่าล่วงเวลาให้”

“ทุ่มเทเสียจริงๆ” บัวบวชกล่าวอย่างรู้ทัน คำโอทีของเธอจะเท่าไรหรือกันเชียวน หากเทียบกับโอกาสที่ลูกพี่ลูกน้องเขาได้ใกล้ชิดกับเพื่อนเธอ ยิ่งไงก็คุ้ม

“ถ้าเจ้าเอไอของคุณฉลาดพอ ผมยินดีเป็นสปอนเซอร์นะ”

คนฟังเลิกคิ้ว รู้สึกน่าสนใจไม่น้อย สปอนเซอร์เท่ากับของฟรีไม่ใช่หรือ? บัวบวชเดินมาใกล้อย่างสนใจ “คุณต้องการอะไรตอบแทน”

“คิดว่าไงล่ะ”

“ให้ฉันอยู่ห่างๆ ยายเบล” คิดอะไรไม่ออกนอกจากเรื่องนี้ แดนเทพ ก็คงทุ่มทუნเพื่อช่วยลูกพี่ลูกน้องนั้นแหละ

“ก็ส่วนหนึ่ง”

“พูดมาให้จบๆ ทีเดียวเลยได้ไหม จะขยักขย่อนทำไม” พอเขาถือไฟ เหนือกว่า เธอก็รู้สึกอีกฝ่ายกวนอารมณ์ขึ้นหลายเท่า

“คุณนี่ใจร้อนเหมือนกันนะ”

“คะ ฉันเป็นคนใจร้อน เพราะฉะนั้นบอกมาเลยว่าต้องการอะไร”

“ไม่กลัวโดนนิพนหาว่าชายเพื่อนเธอ” แดนเทพถามอย่างสงสัย ดูท่า ทั้งสองจะสนิทกันมาก เรื่องนี้อาจเป็นต้นเหตุให้มองหน้ากันไม่ติดก็ได้

“อันนั้นมันเรื่องของฉัน คุณบอกมาดีกว่าว่าต้องการอะไรอีก”

แดนเทพมองหญิงสาวตรงหน้าแล้วยกยิ้มมุมปาก “เซ็นสัญญาทำงาน ที่นี้อย่างน้อยสามปี หรือจนกว่าโปรเจกต์แดนทิพย์จะลุล่วง”

‘แดนทิพย์’ คือชื่อเซิร์ฟเวอร์ของโลกเสมือนที่กำลังพัฒนา บั๊วบูชาจึง ชักลังเล หากมองว่าเป็นโอกาสดีก็ถือว่าดี เพราะได้ทำงานในกลุ่มบริษัทที่ มั่นคง แต่หากมองในทางลบก็เป็นไปได้สูง เพราะยังไม่รู้บรรยากาศการทำงาน แถมตั้งแต่เรียนจบมาสี่ปีก็เปลี่ยนสองบริษัทเข้าไปแล้ว “ถ้าโปรเจกต์ ไม่สำเร็จล่ะ”

“คุณจะวางยาหรือไง”

คนฟังเบ้าปาก เธอไม่ได้เป็นตัวแกนนำหลักสักหน่อย แต่เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งเท่านั้นจะไปทำอะไรเขาได้ “อาจเป็นตัวแปรอื่น เช่นคุณล้มเลิก กลางคัน”

“ถ้าสาเหตุมาจากผมและบริษัท ผมยินดีจ่ายค่าชดเชยมากกว่ากฎหมาย กำหนดอีกเท่าตัว”

เป็นคำตอบที่น่าสนใจ บั๊วบูชาจึงให้คำตอบอย่างไม่เสียเวลาคิดนาน “ก็ได้” ทนๆ น้อยคงไม่เป็นไร อย่างน้อยตอนนี้คำตอบแทนที่ได้ก็สูงกว่า เกณฑ์ของบริษัททั่วไป

แดนเทพคล้ายได้คำตอบเป็นที่พอใจ หากเพิ่มงานให้บัวชูช่าย่อมไม่มี
เวลาไปใส่ใจอย่างอื่น ถือว่าเป็นการจับแยกกับบุญคุณดาแบบไม่เสียงาน
เสียการ “ยินดีที่ได้ร่วมงานกัน”

“ยินดีที่ได้ร่วมงานค่ะ”

๒

ฝัน

บุญณดา นั่งหน้าห้องอยู่บนรถยุโรปคันหรู นึกทบทวนอยู่ว่าเหตุใดถึงพาตัวเองมาอยู่ในสถานที่แคบๆ กับชนวีร์สองต่อสองได้ ทั้งๆ ที่จำได้ว่าปฏิเสธอย่างหนักแน่นตอนที่รู้ว่าต้องกลับคอนโดล่าพัง เหตุเพราะบัวชูชุกถูกแดนเทพพาตัวออกไปทำธุระข้างนอกแบบกะทันหัน

“เบลยังหิวหรือเปล่า เราแวะกินอะไรกันก่อนดีไหม”

“ไม่หิว!” ปฏิเสธอย่างไม่เสียเวลาคิด

ชนวีร์เหล่มองคนนั่งข้างๆ ด้วยหางตาชั่วคราว ก็กลับไปโฟกัสที่ถนน “เราพูดกันเหมือนเดิมไม่ได้หรอก”

แวตาคคนฟังวูบไหวอยู่ครู่ก่อนจะทอประกายแข็งกร้าว “ไม่เหมะมั้งคะ เราไม่ได้สนิทกันขนาดนั้น”

“แต่เราเคยสนิทกันมาก” ชนวีร์แย้ง เขากับเธอรู้จักกันตั้งแต่ช่วงเกรดสิบ จากเพื่อนร่วมชั้นค่อยๆ พัฒนาความสัมพันธ์จนคบหากันเป็นแฟน หากไม่เกิดเรื่องนั้นเสียก่อน ไม่นานตอนนี้ก็อาจจะยังคบหากันอยู่ เพราะเขาจำได้ว่าเราสองคนเข้ากันได้ดีมาก

“อดีตก็คืออดีต”

“เบลใจร้ายขึ้นกว่าแต่ก่อนเยอะเลยนะ”

“ฮึ!” บุญธนาส่งเสียงในลำคอ มุมปากยกยิ้มอย่างที่ยากจะคาดเดา
ความรู้สึก

“เราจะพูดกันดีๆ ไม่ได้เลย”

“ถ้าเป็นเรื่องงานฉันก็ให้ความร่วมมือเต็มที่ แต่เรื่องส่วนตัวคงไม่มีอะไรต้องคุย” บุญธนายังสร้างกำแพงสูงตระหง่าน พยายามบอกตัวเองว่าเจ็บแล้วก็ต้องจำ เขาทำให้ชีวิตช่วงหนึ่งของเธอหม่นหมอง ไม่กล้าสานสัมพันธ์ใหม่กับใคร เหตุเพราะยังรัก ยังรอ ยังไม่ลืม เผื่อรอทุกวันว่าเขาจะติดต่อกลับมา กว่าจะตั้งสติได้ก็เมื่อรู้ว่าเขายังติดต่อหาเพื่อนคนอื่นๆ เสมอ ยกเว้นเธอ ถึงได้ถีบตัวเองออกจากความหวังลมๆ แล้งๆ ทำใจยอมรับความจริงให้ได้ เริ่มใช้ชีวิตลำพัง เริ่มงานใหม่ เปิดรับเพื่อนใหม่ๆ และก็โชคดีที่ได้เจอบัวบูชาตอนทำงานที่แรก ความเข้ากันได้ดีทำให้ชีวิตไม่เจ็บเหงาเกินไปนัก

“เบล”

“ช่วยจอดรถให้หน่อยค่ะ ฉันจะลง” ด้วยไม่อยากสนทนาต่อจึงบอกไปตรงๆ แต่แทนที่อีกฝ่ายจะทำตามกลับเร่งความเร็วแล้วดับไฟเลี้ยวเข้าเลนในสุด

“ทำอะไรของคุณ!”

“ผมบอกแล้วว่าจะไปส่ง”

บุญธนาได้แต่มองตาขวาง เหนื่อยจะโต้แย้งจึงทำได้แค่เหมินหน้าหนีไปทางอื่น ดีที่เขาอมเงียบไปตั้งแต่ตอนนั้น ในรถจึงมีเพียงเสียงเพลงคลอเบาๆ จนไม่รู้ตัวเลยว่าเปลอหลับไปตอนไหน ตื่นมาอีกทีก็พบว่ารถจอดอยู่หน้าคฤหาสน์หลังหนึ่งที่แสนคุ้นเคย

“พาคันมาที่นี่ทำไม”

“ก็ผมไม่รู้จักคอนโดเบล”

คำตอบนั้นแสนซื่อจนบุณณาแทบอยากพุ่งไปชนหน้าล้อให้
เป็นแผล “แล้วทำไมไม่ถาม”

“ก็เห็นเบลล์กลับสบายอยู่เลยไม่อยากปลุก”

“นี่!” บุนณาตาไม่รู้จะพูดคำดำไหนออกมา จึงเปิดประตูรถเดินกลับไป
ไปที่ประตูรั้ว แต่ก็ถูกคนที่นั่งในรถเมื่อครู่เผลอมาขวางไว้เสียก่อน

“คุณจะไปไหน”

“กลับคอนโด”

“คุณทะเลาะกับพ่ออีกแล้วหรือ”

คำถามนั้นทำให้บุณณาสะบัดแขนออกมา จ้องหน้าคนพูดเขม็ง
“อย่ามายุ่งเรื่องส่วนตัวของฉัน!” เธอก้าวฉับๆ ออกมาอย่างไม่สนใจอะไร
พอดีกับมีรถคันหนึ่งแล่นเข้ามา ไฟสูงที่สาดใส่หน้าทำให้ต้องยกมือขึ้นบัง
แสง รถคันนั้นแล่นมาจอดตรงหน้าเธอพร้อมกับไฟที่หริ่งจึงเห็นบุคคล
ที่เดินลงมา

“ไปไหนไม่รอดแล้วหรือไง ถึงได้กลับมา”

นี่คือคำพูดของคนที่ไม่ได้เจอกันมาหลายเดือน แต่บุณณาก็ไม่ได้
แปลกใจที่ได้ยิน และคำพูดเหล่านี้ก็ไม่สามารถทำอะไรเธอได้แล้ว จึงเดิน
เบี่ยงออกไป

“ไม่คิดจะพูดอะไรกับพ่อแกเลยหรือไง”

เธอชะลอฝีเท้าช่วงเดินผ่าน ยกมือขึ้นไหว้อย่างลวกๆ “สวัสดิ์ค่ะ”
แค่นั้นแล้วก็เดินออกไปตามความตั้งใจแรก

“นั่งเด็กคนนี้ นิสัยเสียไม่เปลี่ยน”

เสียงคนสูงวัยดังตามหลัง แต่บุณณาไม่คิดอยากหันไปสนใจ ใน
เมื่อบ้านนี้ไม่มีใครต้องการเธออย่างแท้จริงก็ไม่เห็นมีประโยชน์อะไรที่ต้อง
อยู่ให้เสียอารมณ์

บุรินทร์มองตามลูกสาวอย่างอดทนระอาใจ พอตั้งสายตากลับมาก็
ปะทะกับใครคนหนึ่งที่ไม่ได้เจอกันมานาน

“สวัสดีครับคุณพ่อ”

“นาย...วีร์”

“ครับ ผมกลับมาแล้วครับ”

บัวชูชานั่งมองอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ที่วางกองอยู่บนพื้นข้างโซฟาด้วยความรู้สึกงงๆ เบลอๆ หลังจากคุยเรื่องการพัฒนาโปรแกรมเอไอจนติดลมจู่ๆ แดนเทพก็เสนอจะซื้อแล็ปท็อปเครื่องใหม่ที่มีประสิทธิภาพมากกว่าให้ซึ่งพอได้ฟังข้อเสนอว่าเป็นทรัพย์สินบริษัทที่เธอไม่ต้องจ่ายแม้แต่บาทเดียวก็มีหรือจะไม่ตกลง

“ถ้าแกทำไม่สำเร็จอย่างที่รับปากไว้ แกติดคุกแน่ๆ เชียมซี” ตอนขอบปิงเธอเลือกอย่างเพลิดเพลิน ยังมีสปอนเซอร์ยังไม่เสียเวลาคิด กระทั่งกลับมาถึงห้องด้วยข้าวของเต็มไม้เต็มมือนี้กับประโยคทั้งทำยแสบๆ คั้นๆ ของเจ้านายคนใหม่ นั่นแหละ

“หวังว่าการลงทุนครั้งนี้ของผมจะคุ้มค่า”

เธอจะตอบอะไรได้นอกจากมานึกเสียใจที่หลังอยู่ขณะนี้ “เอาวะยาย เชียมซี ไม่ไหวก็ต้องไหว” ปลุกปลอบตัวเองพร้อมขยับลงไปในนั่งแกะกล่องแล็ปท็อปสเปกเทพ เช็กอุปกรณ์ทุกชิ้น แยกคู่มือออกมาพร้อมกับใบรับประกัน เสรีจก็หยิบเครื่องเก่าคู่มือมาเปิดดูกันเพื่อดูว่าทางร้านลงซอฟต์แวร์ที่ต้องใช้มาครบไหม หากขาดเหลือจะได้ทำเรื่องเบิกเพิ่มเพราะทุกโปรแกรมต้องใช้แบบมีใบอนุญาต

เธอลิสต์ส่วนที่ขาดไว้แล้วทยอยย้ายโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นเองไปไว้ที่เครื่องใหม่ ระยะเวลาที่ต้องรอก็แวบไปอาบหน้าอาบตาแล้วตัมบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปติดมือมาเนื่องจากท้องไส้เริ่มประท้วง แดนเทพพาเธอไปซื้อของก็จริง แต่ไม่ได้สนใจถามสักนิดว่าหิวไหม กินอะไรหรือยัง ก็อย่างว่าเขพาเธอไปในฐานะลูกจ้าง จะสนใจทำไมว่าอ๋มหรือหิว

ควันที่ล่อยกรุ่นบวกกลิ่นที่กระจายออกมาเรียกน้ำย่อยให้ทำงานได้

อย่างดี แต่ยังไม่ทันที่จะได้หยิบตะเกียบมาคีบเส้น ข้อความที่ส่งมาจาก บุญณดา ก็ดังขึ้นมา

Belle : ยายคนทรยศ!

ประโยคเดียวทำให้เธอรีบคว้าสมาร์ทโฟนขึ้นมาพิมพ์ตอบกลับไป

เชียมซี : แหม ไม่ใช่ครั้งแรกสักหน่อย เป็นยังไงบ้าง call ไหม

Belle : ยัง ขอตั้งสติก่อน

เชียมซี : ok มีอะไรก็โทร. มาได้ตลอดนะ

Belle : อืม แกถึงห้องหรือยัง

บัวบุษซาออกจากโปรแกรมสนทนาชั่วคราว ถ่ายรูปแลปทอปชุดใหม่ ส่งให้อีกฝ่าย

เชียมซี : ถึงแล้ว พร้อมของสมนาคุณแบบ full option

Belle : ทา! ได้มายังไงไหนเล่า

เชียมซี : คิดแล้วว่าแกต้องตาโต คือจี้...

บัวบุษซาเล่าคร่าวๆ ถึงข้อเสนอที่แดนเทพยื่นให้ รวมถึงความเป็นพ่อ บุญทุ่มที่จัดแบบเต็มสติม

Belle : คำตัวฉันถือว่ายังแพงนะเนี่ย แกขายได้ตั้งเกือบครึ่งล้าน

บัวบุษซาส่งสติ๊กเกอร์หัวเราะ รู้อยู่แล้วว่าเพื่อนไม่ได้เก็บไปคิดเล็ก คิดน้อย อีกอย่างถ้าไม่ยกขึ้นรถไปกับชนวีร์ก็มีหลากหลายเหตุผล ซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้ขึ้นอยู่กับเธอ

เชียมซี : แกควรรูมิใจ

Belle : แน่นนอน ฉันออกจะสวยครบเครื่องขนาดนี้

บัวบุษซาส่งสติ๊กเกอร์มอบอย่างหมั่นไส้ในความมั่นใจของอีกฝ่าย

Belle : แต่ฉันว่ามันก็มีอะไรแปลกๆ อยู่นะ คุณเทพบึงแกเปลว่ะ

เชียมซี : ฮี! บึงบ้างบึงบออะไร ท้องฉันร้องโครกครากยังไม่เม้าที่สนใจ ทุกอย่างคืองานล้วนๆ

อีกฝ่ายตอบกลับมาจากสติ๊กเกอร์หัวเราะ แล้วตามมาด้วยข้อความ

Belle : ไม่แน่นอน อาจเป็นการจับสาวสไตล์คุณเทพ เขามาส่งแก่ด้วย
ใช้ไหม

เชียมซี : นี่! เขาเป็นคนพาฉันไปก็ต้องมาส่งไหม หล่อนจะให้ฉันแบก
แลบตอปขึ้นรถสาธารณะมาหรือไง

บัวบุษบาเสนอให้แดนเทพนั่งรถไฟฟ้าเพราะสะดวกมากกว่า ส่วนขา
กลับเขานัดคนขับรถประจำตัวมารับ จึงให้เธอติดรถมาด้วย

Belle : ก็ควรเป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ ก่อนหน้านั้นก็ยกแบกขึ้นรถเมล์
รถตู้ก็จะป่วย

คนอ่านข้อความเถียงไม่ออก ตามประสาสาวโสดที่ก่อนหน้านี้ยังไม่มี
รถล้นผ่านการพึ่งพาตัวเองอย่างทรหดมาแล้ว

Belle : คุณเทพขับรถเอง หรือว่ามีคนขับรถให้

เชียมซี : มีคนขับ

Belle : ออ...

เชียมซี : ถ้าว่าที่แฟนของฉันจะโหดขนาดนี้ ฉันขอไปย้ายไฟล์ให้เสร็จ
ก่อนก็แล้วกัน กลัวต้องเสียค่าปรับในอนาคต

เธอตามน้ำไปอย่างนั้นเพราะโอกาสเป็นไปได้ยิ่งกว่าติดลบ ฝ่ายบุญธาดา
ส่งสติ๊กเกอร์หัวเราะตอบกลับมา ก่อนจะขอตัวไปขบคิดเรื่องของตัวเอง
เช่นกัน

บัวบุษบาวางตะเกียบแล้วยกชามบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปขึ้นชดน้ำ เพราะ
ระหว่างพิมพ์ก็นั่งกินไป เสร็จก็ลุกเอาไปวางที่เคาน์เตอร์ล้างจานแล้วกลับมา
ดูแลบตอปที่ทำการย้ายไฟล์ไว้พบว่าเรียบร้อยแล้วจึงลองรันโปรแกรม
ดู หน้าจอปรากฏรูปการ์ตูนผู้ชายแบบแอนิเมชันขึ้นมาพร้อมกับส่งเสียง

“สวัสดีเชียมซี”

“สวัสดีดาวเหนือ” บัวบุษบาทักทายเอไอที่ทดลองเขียนโค้ดจากการ
ศึกษาด้วยตัวเองโดยตั้งชื่ออย่างเก๋ไก๋ว่า ‘ดาวเหนือ’ ตามความชอบส่วนตัว
“ฉันเปลี่ยนบ้านให้เธอใหม่ เป็นยังไงบ้าง”

“อืม...ก็ดีนะ คล่องตัวขึ้นเยอะ”

“แน่นอนสิ ราคาตั้งเกือบครึ่งล้าน”

“โอ้ บ้านใหม่ผมทรูเลยนะเนี่ย”

“ก็ทำงานให้คุ้มค่าน้อยก็แล้วกัน” บัวบุชาหัวเราะ ก่อนข้างภูมิใจที่เอไอตอบสนองได้ดี

“ให้ผมทำอะไรดี”

“อืม หาข้อมูลนียบายสาวหน้าใสกับมายบอสให้หน่อยสิ”

“โอเคครับ”

บัวบุชาทำอย่างอื่นไประหว่างรอ ไม่นานดาวเหนือก็รายงานผลการค้นหา

“นวนิยายสาวหน้าใสกับมายบอส เขียนโดยผู้ใช้นามปากกา ‘วราลี’ เขียนขึ้นเมื่อปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยสามสิบเจ็ด จัดพิมพ์ทั้งหมดห้าครั้ง ยอดพิมพ์ทั้งหมดหนึ่งหมื่นเล่มครับ”

“เล่าเรื่องย่อให้ฟังหน่อยสิ” ด้วยยังไม่มีเวลานั่งอ่านจึงขอฟังคร่าวๆ ก่อน

เรื่องย่อนวนิยาย ‘สาวหน้าใสกับมายบอส’ เทพประธาน หลานชายคนเดียวของ ‘น้ำทิพย์’ นักธุรกิจหญิงชื่อดังต้นตระกูล ‘อมิทรัพย์’ ไพศาลสกุล ผู้ทรงอิทธิพลมากที่สุดในประเทศไทย มีกิจการในเครือหลากหลายรูปแบบ แต่ที่โดดเด่นที่สุดเห็นจะเป็นบริษัทอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเป็นรายใหญ่ที่สุดในประเทศไทย เนื่องจากเทวัญบุตรชายเพียงคนเดียวไม่ได้ตั้งใจ น้ำทิพย์จึงวางแผนให้หลานชายดำรงตำแหน่งเป็นประธานบริษัทคนต่อไป ส่งผลให้เทวัญไม่พอใจเป็นอย่างมาก

สองพ่อลูกขัดแย้งกันเป็นทุนเดิมเหตุเพราะ ‘ศานิต’ มารดาของเทพประธานประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตไม่กี่เดือน เทวัญก็เปิดตัวคนรักเก่าอย่าง ‘บุษกร’ ว่าเป็นภรรยาอีกคน เทพประธานจึงประกาศตัวอยู่ตรงข้ามบิดา ตั้งแต่ยังเด็ก แต่ก็ใช้จะเป็นคนหัวอ่อนที่คล้อยตามผู้เป็นย่าไปทุกอย่าง โดย

เฉพาะเรื่องคู่มืออย่าง 'สาวตรี' เป็นเหตุให้กระทบกระทั่งกับน้ำทิพย์บ่อยครั้งจนต้องย้ายมาอยู่ที่คอนโดหรูด้วยสาเหตุที่สาวตรีเข้าไปอาศัยอยู่ในบ้านอภิทรัพย์ไพศาลสกุล

เทพประธานเจอเรื่องกตัญถึงานและครอบครัวจนเครียด แต่กระนั้นเขาก็ยังมี 'พลอยไพลิน' ผู้ช่วยเลขาฯ คนใหม่เป็นดั่งแสงสว่าง ทำให้ชายหนุ่มที่เย็นชาดั่งหินผา ไม่สนใจเรื่องความรักเริ่มอ่อนไหวและค่อยๆ เปิดใจ แต่ยังไม่ทันริเริ่มก็มีอุปสรรคเข้ามาขวางกั้น เพราะสาวตรีระแคะระคายแล้วเข้ามาอละวาดถึงบริษัท

เสียงรอกเท้าสั่นสูงที่ก้าวเดินเป็นจังหวะดังก้องชั้นสูงสุดของอาคารสูงสิบสองชั้น ซึ่งเป็นที่ทำงานของผู้บริหารสูงสุดในตอนนั้น

"สวัสดิ์ค่ะ ชั้นนี้ห้ามบุคคลนอกเข้ามานะคะ" พนักงานหน้าตาสวยวัยปรีมาเย็นขวาง ด้วยส่วนสูงร้อยหกสิบสองและสวมรอกเท้าไม่มีสั่นจึงดูเตี้ยกว่าอีกฝ่ายอยู่พอประมาณ

"พี่เทพอยู่ไหม"

"ได้นัดไว้หรือเปล่าคะ"

คำถามดังกล่าวทำให้คนฟังหันขวับ อย่างสามชুমเข้าหาจนอีกฝ่ายต้องถอยหลังตามทีละก้าว "รู้ไหมว่าฉันเป็นใคร?"

"ขอภัยค่ะ ดิฉันไม่ทราบจริงๆ"

"ไม่รู้! นี่ใครรับนังคนนี่มา เรื่องแค่นี้ก็ไม่อบรมกันเลยหรือไง" เสียงเอะอะโวยวายเริ่มดังขึ้นตามลำดับ จนพนักงานคนอื่นๆ ได้ยิน และหนึ่งในนั้นก็ปรีมาเย็นประจบเด็กใหม่

"ขอโทษค่ะคุณชีชี น้องพลอยเป็นเด็กใหม่ที่เพิ่งเข้ามาใหม่ยังไม่ค่อยประสีประสาค่ะ"

"อ้อ คนนี้สินะผู้ช่วยเลขาฯ คนใหม่" สาวตรีตาวาวโรจน์ พิศมองหญิงสาวตรงหน้าตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า สายของเธอบอกว่าผู้ช่วยเลขาฯ

ของเทพประธานหน้าตาสะสวย ยิ่งกว่านั้นเขายังให้ความสนิทชิดเชื้อไม่แพ้กับคนยี่ที่ดำรงตำแหน่งเลขานุการ

“ใช่ค่ะ น้องทำงานได้ไม่ถึงเดือนเลยคะ ยังต้องเรียนรู้อีกมาก”

สาวตรีเดินชนไหล่คนมาใหม่ จับจ้องไปยังคนที่ยืนก้มหน้าอยู่ทางด้านหลังเขม็ง “ฮึ! หน้าตาใสซื่อ ทำที่หึงมๆ อย่างนี้ฉันเห็นมานานักต่อนักแล้ว ตั้งใจมาทำงาน หรือทำอย่างอื่นก็ไม่รู้”

พลอยโพลินก้มหน้างุด สองเท้าขยับถอยหลังอย่างหวาดหวั่น คำเตือนของรุ่นพี่ซึ่งทำงานอยู่ฝ่ายบุคคลดังก้องในหัว หล่อนย้านักย้าหน้าในวันที่เธอได้รับเลือกให้มาเป็นผู้ช่วยเลขานุการว่าในบริษัทนี้จะมีเรื่องกับใครก็ได้ยกเว้น ‘คุณซีซี’ หรือสาวตรีซึ่งเป็นคู่หมั้นของเทพประธาน เพราะไม่ว่าจะถูกหรือผิด น้ำทิพย์จะอยู่ข้างสาวตรีเสมอ เหตุเพราะครอบครัวของหล่อนมีบุญคุณเคยช่วยเหลือท่านสมัยที่ตระกูลอภิทรัพย์ไฟศาลสกุลงยังไม่รุ่งเรือง โชคร้ายที่คนในครอบครัวประสบเคราะห์กรรมเสียชีวิตจากเหตุการณ์เครื่องบินตก ซึ่งหนึ่งในผู้เคราะห์ร้ายก็มีคานิตร่วมอยู่ด้วย บ้านนั้นจึงมีเพียงเด็กสาวที่เรียนอยู่ต่างประเทศรอดชีวิต ท่านจึงรับมาเลี้ยงดูและวางตัวเป็นคู่ครองของเทพประธานในอนาคต

“อย่าคิดว่าฉันจะรู้ไม่ทันนะ หล่อนตั้งใจมาอ้อยพีเทพพีใหม่” ไม่พูดเปล่า สาวตรียังผลักไหล่หญิงสาวเต็มแรง จนล้มลงไปกองกับพื้น

“ทำอะไรนะ!” เสียงหัวดั่งมาพร้อมกับการปรากฏกายของชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง โดยมีชายวัยกลางคนเดินตามหลังมา

“พะ...พีเทพ” สาวตรีหน้าซีด ไหนสายขาวที่วางไว้รายงานว่าเขาไม่อยู่ เหตุใดถึงโผล่มาได้ “ซีไม่ได้ทำอะไรนะคะ แม่นั่นล้มลงไปเอง” เทพประธานไม่มองหน้าเธอด้วยซ้ำ กลับเข้าไปประคองคนที่นั่งอยู่บนพื้นให้ลุกขึ้นมา ทำที่เป็นห่วงเป็นใยที่แสดงออกยิ่งสุขุมไพเราะในอกให้ลุกโชนมากขึ้น “พีเทพทำอะไรนะ ปล่อยมันเดี๋ยวนี้”

สาวตรีสติหลุด โถมเข้าไปหวังแยกทั้งสองคนออกจากกัน แต่กลับ

โดนเทพประทานปกป้องจนกลายเป็นเธอที่ล้มลงไปกับพื้นแทน

“กรี๊ด! พี่เทพทำกับซีแบบนี้ได้อย่างไร ซีไม่ยอม!” หลังเสียงโวยวายก็กระโจนเข้าไปเอาเรื่องพลอยไพลิน แต่ก็ถูกเทพประทานขวางไว้อีก

“หยุดบ้าได้แล้ว!”

“พี่เทพว่าซีเธอ กรี๊ด!”

ตุ๊ป

“อើย!” คนที่กลิ้งตกโซฟาร้องโอดโอย ก่อนจะค่อยๆ ยันตัวขึ้นจากพื้น เมื่อหันซ้ายหันขวาก็พบว่า เป็นห้องของตนเอง รอบข้างเงียบสนิทแม้กระทั่งไร้เสียงใดๆ

“ฝันเธอเนี่ย” บัญชาถอนหายใจ มองไปทางหน้าจอแลบทอปเห็นหน้าจอดำจึงขยับไปเขย่าเมาท์พบว่าดับสนิท สาเหตุก็ไม่พ้นสึมชาร์จแบตเตอรี่พับหน้าจอแล้วแกะสายชาร์จออกมาต่อ หันมองนาฬิกาพบว่าตีสองกว่าเข้าไปแล้วก็เก็บข้าวของที่วางระเกะระกะให้เข้าที่เข้าทาง จัดการปิดไฟแล้วลุกขึ้น จังหวะนั้นเองกลับรู้สึกเจ็บแปลบที่บริเวณก้นกบจนร้องโอดโอย จึงจับสะโพกแล้วค่อยๆ ประคองตัวเข้าไปในห้องนอน

ล้มตัวนอนลงบนเตียงแล้ว แต่ตายังคงสว่าง ย้อนนึกถึงความฝันที่ยังชัดเจนในความทรงจำ “เทพประทาน สาวิตรี พลอยไพลิน ทำไมชื่อคูนๆ” ประมวลผลอยู่หลายนาทีก็นึกขึ้นได้ว่าชื่อเหล่านี้ล้วนเป็นตัวละครในเรื่อง ‘สาวหน้าใสกับมายบอส’ ที่ดาวเหนือเล่าให้ฟังก่อนผลอหลับ

“ถึงกับเก็บไปฝันเลยเธอเนี่ย เครียดไปแล้วฉัน” สะบัดหน้าแรงๆ แล้วพยายามข่มตาให้หลับ แต่ก็ไม่ค่อยเป็นผลมากนัก เข้ามาจึงไปบริษัทด้วยท่าทางสะลึมสะลือ ใต้ตาดำคล้ำ สภาพไม่เต็มร้อย เพราะรู้สึกง่วงเหงาหาวนอนแถมยังหอบหิวแลบทอปสองเครื่องจึงค่อนข้างพะรุงพะวัง สองเท้าเดินเข้าไปร้านกาแฟชั้นล็อบบี้ของตึกเป็นอันดับแรก วางของบนโต๊ะที่ใกล้ที่สุดก่อนก้าวยาวๆ ไปสั่งกาแฟ

“อเมริกาโนไม่หวานหนึ่งแก้วค่ะ”

“ขอเอสๆ เย็นเพิ่มไซร์ปหนึ่งชอต คิดเงินรวมเลยค่ะ”

บัวบูชาเหล่่มองคนมายืนต่อหลังโดยไม่เอ่ยอะไร เพียงพยักหน้าให้พนักงานแล้วหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาสแกนจ่ายเงิน เสริจก็เดินกลับมาตั้งรอที่โต๊ะ

“หน้าตาเกตุไม่ได้เอาเสียเลย”

“อืม เผลอหลับแล้วสะดุ้งตื่นกลางดึก ที่นี้หลับไม่ลงเลยทีเดียว”
บัวบูชาตอบเสียงเนือย เป็นไปได้อยากจะกลางแล้วนอนให้เต็มอืม แต่เพราะโพรเจกต์ใหม่ที่เพิ่งได้รับมอบหมาย ไหนจะราคาของแลปท็อปที่ต้องพัฒนาระบบเอไอเป็นการตอบแทนนี้อีก ทำให้ไม่สามารถขี้เกียจได้เนื่องจากค่าปรับแพงลิบ

“คิดมากเรื่องคุณเทพจิบเธอ”

บัวบูชาฟาดเฉียดอย่างเหลือรอด “เลิกพูดไร้สาระได้แล้วเดี๋ยวใครได้ยินก็กลายเป็นเรื่องเป็นราว ฉันไม่อยากโดนไล่ออกหรอกนะ”

บุณณดา ยกไหล่ ก็แค่แซวกันไปตามประสา

“ว่าแต่ฉัน ไม่ได้ดูสีหน้าตัวเองเลย”

“แย่มากเลยเธอ นี่ฉันเลือกรองพื้นอย่างหนาแล้วนะ” บุณณดาหยิบตลับแป้งพัฟออกมาเปิดเพื่อส่องกระจกดูหน้าตัวเอง “เพราะหมอนั่น คนเดียว”

“จะใจอ่อนหรือไง”

คนส่องกระจกชะงัก “ไม่ยะ”

“ให้มันจริง”

บุณณดาถลึงตาใส่ ไม่ทันจะเถียง พนักงานที่เคาน์เตอร์ก็บอกว่ากาแฟได้แล้วจึงเบนความสนใจไป “ฉันไปเอากาแฟก่อน”

บัวบูชายิ้มอ่อนขณะมองเพื่อนเก็บตลับแป้งแล้วผลุนผลันลุกไปที่เคาน์เตอร์ หยิบกาแฟแล้วเดินกลับมา

“ไปเถอะ เดี่ยวสาย”

“ยะ! ระวังตอนแกอยากปรึกษาฉันจะไม่ได้อยู่ฟังนะ”

“ที ยังไงแกก็ต้องติดแหง็กอยู่ที่นี้สามปีเป็นอย่างต่ำ” บุญณดาบ่นปากไปยังกระเป๋าแลบทอบที่อีกฝ่ายกำลังหอบหิ้วขึ้นมา

บัวบุษบาถอนหายใจอย่างยอมจำนน

“ฉันช่วยไหม”

“ถือกาแฟไปดีๆ เถอะยะ”

“ตามใจ”

สองสาวก็เดินไปที่ลิฟต์ของอาคารสิบสองชั้น พอเข้าไปด้านในยังไม่ทันกดปิดแดนเทพกับชนวีร์ก็ปรากฏตัวขึ้น รายหลังไม่น่าแปลกใจเท่าไร เพราะยังงี้ก็ช่างานช่วงเวลานี้โอกาสเจอกันค่อนข้างสูง แต่รายแรกที่บอกเธอว่าจะบินไปต่างประเทศตั้งแต่เมื่อคืนนี้ลี

“สวัสดีค่ะคุณเทพ ไม่ได้ไปฮ่องกงหรอกคะ” บุญณดาถามด้วยความปากไว เพราะเมื่อคืนบัวบุษบาบอกว่าสาเหตุที่แดนเทพเรียกไปจัดการธุระเพราะเขาต้องบินไปประชุมเช้าวันนี้ “แล้วนั่นเขาไปโดนอะไรมาคะ”

บัวบุษบาเหล่มองตาม พบว่าเขาอีกฝ่ายคล้องเฟือกอ่อนไว้

“ผมเจออุบัติเหตุชนิดหนอยนะ เลยกเล็กแผน”

“อุบัติเหตุอะไรกันค้า ตรรกะยังมีรอยอยู่เลย ดูไปดูมาเหมือนรอยเล็บนะคะนั่น” บุญณดาตันศอกสะกิดเพื่อนอย่างหาลูกคู่ พร้อมหัวเราะคิกคัก

แดนเทพมองคนที่หัวของพระรุ้งพระรังอยู่ด้านในสุดแล้วขัดหูขัดตาจึงขยับไปหยิบกระเป๋ายิบแรกยึดใส่มือชนวีร์ที่เอาแต่ส่งสายตาให้บุญณดา “ถ้าจะเป็นรอยเล็บก็คงรอยเพื่อนคุณนั่นแหละ”

คนฟังตาโต เหลียวมองเพื่อนรักที่อ้าปากเหลอไม่ต่างกัน “มะ... หมายความว่ายังไงคะ”

“ขอโทษค่ะ จะแก้ตัวอะไรก็แก้ไป อย่าลากฉันเข้าไปเกี่ยวได้ไหม”

บัวบุชชาไวยวาย ตอนแยกกันสภาพเขายังครบสามสิบสอง ไร่ร่องรอยใดแท้ๆ

“ผมก็แค่พูดตามข้อเท็จจริง”

“คุณ!”

“ตึง!”

หลังเสียงเตือน ประตูลิฟต์ก็เปิดในอีกไม่กี่วินาทีต่อมา การถกเถียง จึงชะงักงัน มีพนักงานคนอื่นๆ ทอยยกันเข้ามา ทั้งสิ่งสิ่งต้องขยับไปทางด้าน หลัง

“ก็เมื่อคืนคุณอยู่กับผมเป็นคนสุดท้าย”

บุญณดาสีหน้าตระหนก มองไปทางรองประธานแล้วขยับไปชิดเพื่อน มากกว่าเดิม “นี่แก...”

“เงียบ!” บัวบุชชาเสียงเซียว เหล่มองคนหาเรื่องให้ราวกับอยาก กระโจนไปเพิ่มรอยที่ต้นคอและใบหน้าให้อีกสักรอยสองรอย

บรรยายกาศในลิฟต์ดูอึมครึมขึ้นหลายระดับ ผู้คนเข้าๆ ออกๆ กันอีก หลายรอบกว่าจะถึงชั้นสิบสอง หลังจากช่วยถือของไปถึงแผนก สองหนุ่ม ก็ปลีกตัวออกไป บุญณดาจึงถลาเข้าไปได้อย่างไม่รอช้า

“แก! ฉันว่า...”

“ไม่ว่าอะไรทั้งนั้น คนอะไรนำโมโหชะมัด!” บัวบุชชาหน้าบึ้งตึง อึดอัด ใจที่แดนเทพกระเซ้าเย้าแหย่ ไม่ยกู้รู้เลยว่าปกติเขาจะขี้เล่นขนาดนั้น ไม่รู้ว่า นอกเหนือจากบุญณดากับชนวีร์แล้วคนอื่นๆ จะได้ยินไหม ถ้ามีเธอคง เป็นศัตรูกับผู้หญิงทั้งบริษัทแน่ เพราะใครๆ ก็เป็นปลื้มกับท่านรองที่ทิ้งหล่อ ทั้งโสด และรวย

“ทำไมฉันรู้สึกว่ามีกลิ่นแปลกๆ”

“ไม่มี! จบนะ” บัวบุชชายืนยันชั้นแข็ง เดินไปยังโต๊ะทำงานตัวเองแล้ว เปลี่ยนเรื่องคุยไปเสีย “ฉันฟังเรื่องย่อสาวหน้าใสกับมายบอสแล้วนะ”

“เป็นไงบ้าง น่าสนใจไหม” บุญณดาไม่ใช่สายอ่าน ออกจะไปทางดู มากกว่า ทั้งซีรีส์ ภาพยนตร์ เพราะแบบนี้พอได้ฟังข้อเสนอจากแดนเทพถึง

ตกปากรับคำ เธอรู้สึกว่านิยายน้ำดีควรถูกถ่ายทอดมาในหลายรูปแบบ โดยไม่ต้องกังวลเรื่องต้นทุน

“ก็นิยายน้ำเน่าไทยๆ พระเอกหล่อเลิศ แค่นามสกุลก็ยาวจนจำยาก แล้ว ส่วนนางเอกก็อ่อนโยน น่ารัก น่าสงสาร ครบคร้ามมีปัญญา นางร้ายที่ร้ายแบบไม่มีสมอง ถูกกีดกันด้วยชนชั้นวรรณะและกิจบบแบบแฮปปี้เอนด์”

คนได้ฟังหัวเราะ ไม่แปลกใจเพราะเป็นรูปแบบเดิมๆ ที่พบเจอได้ทั่วไป “ก็มันขายได้ ไม่ว่าจะเมื่อหลายสิบปีก่อนหรือเดี๋ยวนี้อ แล้วแกว่าควรเอามานำเสนอในโลกเสมือนจริงไหมล่ะ”

“ถ้าจะเป็นการเอาใจคุณวรา ก็ให้นำเสนอละมั้ง” บัวบุชาเอ่ยไปตามที่คิด “แต่ว่านะ...”

“ว่าอะไร”

“ตอนหาข้อมูลเรื่องนี้ ดันไปเจอเรื่องซุบซิบว่าคุณวราลีเขียนมาจากประสบการณ์จริงนะสิ แบบว่าสามีมีภรรยาบ่อย ไม่สนใจครอบครัวอะไรแนวๆ นี้”

“ก็อาจจะจริงก็ได้ ฉันเคยได้ข่าวว่าคุณพิทักษ์ พ่อคุณเทพเจ้าชู้ย่างกับอะไรดี แล้วที่ทั้งสองแต่งงานกันก็เพราะผลประโยชน์ของสองตระกูลล้วนๆ แบบเรือล่มในหนองทองจะไปไหน” ปัจจุบันพิทักษ์แต่งงานมีครอบครัวใหม่ และตัดขาดจากตระกูลทิพย์ฐากรแบบร้อยเปอร์เซ็นต์ ขนาดแดนเทพก็ยังไม่เคยเอ่ยถึงหรือแวะไปเยี่ยมเยียน ลือก็ไม่เอ่ยถึงเพราะต่างเกรงใจวรา

“งั้นถ้าบ้านทิพย์ฐากรกับบ้านแกตกกลางปลงใจกันได้ ก็เป็นแบบนี้เหมือนกันสินะ”

คนฟังตาขวาง “พูดเรื่องคนอื่นอยู่ดีๆ วกมาหาฉันได้ไงยะ ฉันยังไม่ได้คิดบัญชีที่แกขายฉันเลยนะ เพื่อนประสาอะไร เห็นแก่เงินไม่ก็แสนกั้ทั้งกันละ”

“ถ้าเป็นแกเมื่อสี่ปีก่อน ฉันคงไม่ปล่อยหรอก แต่ตอนนี้ฉันมั่นใจว่า
แกสติดี”

“ยายคนเห็นเงินดีกว่าเพื่อน”

บัวชูชายักไหล่ แม่เพื่อนจะสำคัญ แต่เงินก็สำคัญมากกว่านิดหนึ่ง

“ระวังเถอะ ฉันจะขายแก่ให้คุณเทพบ้าง”

“เขามีคู่มั่นแล้ว แกหัดอ่านข่าวเสียบ้างเถอะ” บัวชูซารีบเบรกก่อน
ที่งานจะเข้า เกิดใครมาได้ยินแล้วเอาไปพูด ไม่พากันคิดว่าเธอหาวิธีรวยทาง
ลัดอยู่หรือ

“ก็ได้ยินข่าวมาเหมือนกัน แต่ถ้าแกสนใจ ฉันก็พร้อมเป็นฝ่ายสนับสนุน”

บัวชูขาศักหน้าซำๆ หันไปยิ้มแบบหลับตาพริ้ม ก่อนจะเอ่ยเสียง
ราบเรียบและจริงจัง “ไม่สนยะ!”